NGÀY NAY

NĂM THỨ NĂM—THỨ BẢY 15 JUIN 1940—SỐ 212, GIÁ 0p12

TÒA SOẠN VÀ TRỊ SỰ : 80, ĐƯỜNG QUAN THÁNH—TÉL. 874

NAN KHAN GIẤY

Ông chủ nhà in báo bã mời :

— Bà về nói với nhà giai cứ lo đủ 100 ram giấy pur Lafuma, 100 ram giấy Velin de Rives và 100 ram giấy Chamois là xong.

THƯ-VIỆN TRUNG-ƯƠNG

ECLAT D'ARGENT

Blanchit les dents

En vente partout et à la PHARMACIE DU BON SECOURS
Hanoi —52, Boulevard Đồng Khánh Tél. 454

MỖI NHÀ NÊN CÓ MỘT CUỐN

Vua Quang Trung

để sống lại những trận chiến tranh kinh thiên động địa của bậc Dân Tộc Anh Hùng nước Việt Nam ta. (Lịch sử tiểu thuyết) của **Phan-trần-Trúc** soạn, nhà in Lê Cường Hanoi xuất bản, in gần xong, giá **0p.50**

LỠ BƯỚC SANG NGANG

một tập thơ xưa nay chưa từng có, của thi sĩ **Nguyễn-Bính**. Nhà in Lê Cường, in bằng *giấy Offset* gần xong, giá **0p.50**

LAN HỮU

Một cuốn tiểu thuyết tình đã được khắp các bạn thanh niên tân tiến hoan nghênh, lại được cả các gia đình hãy còn theo khuôn phép cũ, cũng thi nhau mua cho con cháu đọc.

Tiểu thuyết của **NHƯỢNG-TỐNG** : Một nhà văn, một nhà chính trị đã được quốc dân yêu mến từ lâu và nhớ mong mãi cho tới nay.

Lan-Hữu đã được báo *Tin Mới, Việt Báo, Hanoi Tân Văn* phê bình, đặt lên trên những tiểu thuyết có giá trị hiện nay.

Có bán khắp các nơi, giá 0p50. Mandat mua sách gửi cho Lê Cường 96 route de Huế, Hanoi.

SÁCH MỚI

LỐI VỖ THƯỜNG DÙNG

Nhiều lối võ thường dùng như bị bóp cổ, gỡ và bóp lại đánh ngã. Bắt dao, gậy, ba toong v. v... Hình vẽ rõ, rất dễ học. **Sơn-Nhân** soạn. Giá 0p30. 2) Đã in lần thứ sáu, có thêm bài thuốc và cách chữa chứng :

ĐƯƠNG GIAO-CẤU MÀ CHẾT NGAY !?

Lần trước đã thêm « cách thụt rửa khôn khéo để tự chữa khỏi ngay các bệnh Lậu v. v...» Đó là cuốn «NAM-NỮ BÍ-MẬT CHỈ-NAM» chuyên dạy việc Vệ-sinh hôn nhân của Nam Nữ...

Có nhiều hình vẽ rõ và bài thuốc để dùng. Giá 0p50 Ng. An Nhân thuật (1)

Ở xa gởi mua cả 2 cuốn một lượt cước có 0p20 (Contre remboursement là 1p20) Thơ và mandat đề cho nhà xuất bản :

NHẬT-NAM THƯ-QUÁN

19 Phố Hàng Điếu — Hanoi

1— Muốn biết rõ giá trị của sách N N.B M.C N. xem trang đầu số báo 206 (ra ngày 6-4-40)

Mặt đẹp như xuân

Ngày xuân vẻ mặt muốn tươi đẹp rực-rỡ, nên sửa điện, da sẽ không bao giờ hư như : nẻ bắt gió, bắt nắng, giám sần, to da, v. v...

aimo mỹ viện

Nên mua máy uốn tóc : 100p.—200p.—400.— đến 1800p. — Máy điện Rayon Violet ; 80p. — 150p. Máy sấy tóc : 25p. — 350p.— Máy uốn lông mi : 0p.90 — 12p.00 Máy điện Máy điện Massage (soa nắn) : 9p.— 45p. — 240p. — Máy làm nở vú (ngực đàn bà) 40p. — 380p. Máy điện kẹp mũi làm dọc dừa 485p.— tondeuse điện : 70p. — Douche pul-

MỸ

AMY

Thân đều, ngực (vú) nở, dáng đi đẹp. Chỉ dùm điểm-trang giữ gìn các lối lịch sự. Giá sửa từ MỘT ĐỒNG. Răng đen, trắng. Uốn rượm tóc.

MY VIEN AMY 26 Hàng Than Hanoi

hiệu hót tóc ?

vérisateur điện 60p. — Vibro Masseur Standart 18p.— Kìm uốn tóc thường : 1p.80— 9p.50— Thuốc uốn tóc permanence : 1p.— 2p. — 3p. Purma (fabrication américaine) làm lông mi dài cong Nếu mua máy, xin dậy cách làm cẩn thận, chắc chắn. *Amy đại-lý các máy sửa đẹp Pháp — Anh — Mỹ*

VIÊN

Làm nhà nên dùng

gỗ

TÁN CAÔI CHÒ

viết thư hỏi

ĐINH VĂN TƯỜNG

Fournisseur de Bois

Tél. 14 Bến-Thuỷ (près de Vinh)

PHÒNG - TÍCH VÀ PHẠM - PHÒNG

HAY LÀ ĐAU DẠ DÀY

Thuốc hay nổi tiếng khắp Đông Dương giấy khen rất nhiều cám ơn thật lắm

Con chim

Khi đầy hơi, khi tức ngực, chán cơm, không biết đói, ăn chậm tiêu, bụng võ bình bịch. Khi ăn uống rồi thì hay ợ (ợ hơi hoặc ợ chua). Thường khi tức bụng khó chịu, khi đau bụng nổi hòn, khi đau lưng, đau ran trên vai. Người thường ngao ngán và mỏi mệt, buồn bã chán tay, bị lâu năm sắc da vàng, da bụng dầy. Còn nhiều chứng không kể xiết. Một liều thấy dễ chịu hoặc khỏi ngay. Liều một bạc uống 0p25. Liều hai bận uống 0p45.

Vu dinh Tân Ân tứ Kim tiền năm 1926

178 bis Lochroy, Haiphong

Đại lý phát hành toàn tỉnh Hanoi: AN HÀ 12 Hàng Mã (Cuivre Hanoi
Đại lý phát hành khắp Đông dương: NAM TÂN 100 phố Bonnal, Haiphong
Có hơn 100 đại lý khắp Hanoi và khắp các tỉnh Trung — Nam — Bắc kỳ — Cao mên và Lào có treo cái biển tròn.

C'est écrit :

Tôt ou tard vous achèterez des chemises à col **Baleiné** et **Trubénisé** chez votre chemisier spécialiste

THUAN THANH LONG

15, Rue du Riz — Hanoi

Agent à Namdinh :

BAZAR AU BON MARCHÉ

140-142, Paul Bert

— Nam-dinh —

VẠN NĂNG LINH BỔ rất hay,
Giúp người khỏe mạnh đó đây vang đồn.
Uống vào ăn ngủ đều ngon,
Tinh thần minh mẫn để con khác người.

Vạn Năng Linh Bổ 1p00

Một viên V. N. L. B. làm cho tinh thần khoan khoái. Một viên V. N. L. B. làm cho sức khỏe lại liền. Khó nhọc đêm trường, xe lâu vã, dùng V. N. L. B. đều trừ.

Các cụ thở hồn hển, gân cốt lỏng lẻo, ít ăn ít ngủ, dùng **V. N. L. B.** sức khỏe lại ngay. Các Ngài làm việc mệt óc, quẫn trí, mệt mỏi thể chất, dùng **V. N. L. B.** lập tức hoàn toàn.

Các bà huyết hư, gầy yếu, da dẻ bạc nhược, phiền muộn trong lòng, bệnh vặt luôn luôn, dùng **V. N. L. B.** lập tức khoan lòng. Bách bệnh đều tiêu.

Các Cô các Cậu nam nữ học sinh, tinh thần quẫn bách, hay quên, hay sợ, sức khỏe không đều, dùng **V. N.** như ý sở cầu.

LƯỠNG-NGHI BỔ-THẬN thuốc thần,
Mộng, Di Tinh lãnh các phần nguy nan.
Thủ-dâm bệnh thận chan chan,
Lưỡng-Nghi uống đến khỏi toàn vẹn ngay.

Lưỡng Nghi Bổ Thận 1p00

Di, mộng, lãnh tinh hại cho sức khỏe, sinh ra đủ các thứ bệnh : mờ mắt ù tai, khi khi xuất thì mỏi gối, quần lưng, thực là vất vả đủ đường ấy chỉ bởi thận yếu mà sinh ra, phải lập tức uống **L. N. B. T.** là khỏi bệnh, mà như ý. Thủ dâm thực là tai hại cho tinh thần và sức khỏe, đã làm một cách khốn đốn cho thân gia mà hại cho đường tử tức. Những ai đã mắc cái hại thủ dâm ấy, lập tức dùng **L. N. B. T.** mà chữa, cho cuộc đời được tươi trẻ, tương lai được rực rỡ.

LY DỊ YÊN HÀ phải uống ngay
Nam nhân Nam trí ở đời này
Quẳng đèn đạp tẩu mau đi chứ
Dìu dắt nhau lên khỏi vũng lầy

Ly-dị Yên-hà thủy 1p00

Bạn trẻ đã chót đa mang vào làng thuốc sái, phải mau mau tỉnh ngộ, kẻo trời Âu bể Á ai những tranh đua. Đây, một đề khi dụng : Ly-dị Yên-hà, đề xe cùng lọ. Không vất vả gì, tinh thần minh mẫn, mà rìu rắt nhau lên khỏi vũng lầy. Rồi chỉ bao cho đàn em làng thuốc sái là : Tiêu tụy.

PHONG TÌNH mà vướng phải gai,
Thuốc Lê-Huy-Phách thực tài thực hay.
Uống vào bệnh khỏi mau thay,
Ngày ngày nức tiếng đó đây vang đồn.

Giang-mai, cù đinh thiên phào, phát bạch, phát soái, lở kẽ lợi, lung lay chân răng, chỉ dùng thuốc « Giang-Mai » số 18 là khỏi (1p00). — Lậu buốt, đái ra máu dùng «Lậu Buốt» số 4 (0p50). Lậu ra mủ, dùng thuốc « Lậu Mủ » số 10 (0p50). Nếu vừa đái buốt, vừa có máu, lại ra mủ, dùng « Thanh Niên Cứu Khổ Hoàn » số 70 (1p20) — Lậu chưa tuyệt nọc, tiểu tiện đục, có vẩn... dùng «Tuyệt Trùng» số 12 (0p60) và «Bảo-Mệnh» thang (0p15) kèm với nhau, được khỏi dễ dàng.

Các ngài muốn hỏi điều gì sẽ trả lời minh bạch, phải đính theo tem.

Nhà thuốc LÊ-HUY-PHÁCH

N. 19, Boulevard Gia-Long — HANOI

Có đại-lý khắp các tỉnh, và cần nhiều đại-lý khắc nữa. Có sách *Bệnh-nguyên* và *Bảo-vệ gia-đình* (Trong có những quyển Phong tình căn bệnh, Hai bộ máy sinh dục, Ngũ-Lão căn bệnh, Tiểu nhi kinh giản, Bài trừ mục thống) để biếu các Ngài. Ở xa, muốn có sách ấy xin gửi 0p06 tem là tiền cước gửi.

BỆNH

DI-TINH

trị khỏi được không ?

Người ta nói nhiều về bệnh Di-Tinh lắm, khỏi phải nhắc nữa, các bạn cũng biết hình trạng và những tai hại của bệnh ấy làm cản cỗi không biết bao nhiêu đời của thanh niên.

Tuy nguy hiểm, nhưng không phải là không thể trị.

Năng tập thể dục, sống ngoài ánh sáng, tránh những điều quá kích thích đến dục tình, ăn uống điều độ, là phương pháp trị bịnh Di-Tinh tốt nhứt.

Ngoài ra các bạn cũng nên biết rằng có tập thể dục mà còn uống thuốc *Cố-tinh Ích thọ hoàn* mỗi ngày, thì cái kết quả còn mau lẹ hơn nữa.

Dùng thuốc *Cố tinh Ích thọ hoàn*, các bạn được chắc chắn trị bệnh Mộng tinh được mau, và nếu bệnh nặng đến Di tinh hay Hoạt tinh, dùng nhiều lắm trong 5 hộp là thật mạnh. Cái hay của *Cố tinh Ích thọ* là ở chỗ bịnh không bao giờ trở lại. Một hộp 1p00.

Có bán khắp nơi và tại nhà thuốc :

Võ đình Dần

Chợ-lớn, Saigon,
Pnom-Pênh

VAN HOA

8, Cantonnais, Hanoi

Cố-tinh Ích-tho

Thuốc hoàn chuyên trị bịnh : **MỘNG-TINH, DI-TINH,** và **HUỢT-TINH.** Thuốc làm cho êm-ái ngủ yên, không còn hoi hộp, giựt mình, làm tim hết đập mạnh **CỐ-TINH ÍCH-THỌ** hòa hưởng sưa bộ âm-nang, bồi bổ buồng thận đã hư nhược. Bịnh **MỘNG-TINH, DI-TINH** nhẹ trong 1, 2 năm, uống 2 hộp **CỐ-TINH ÍCH-THỌ** là thật mạnh. Bịnh nặng đến **HUỢT-TINH,** lâu 5, 7 năm, uống trong 5 hộp là dứt tuyệt. **CỐ-TINH ÍCH-THỌ** hay ở chỗ trị bịnh thật lạ, và danh tiếng nhờ ở chỗ trị bịnh không bao giờ trở lại.

Chớ lầm **CỐ-TINH ÍCH-THỌ** với nhiều thứ thuốc trị bịnh **DI-TINH** khác chỉ làm uất-tinh, tinh không sánh đặng, để người bịnh tưởng là thuốc hay.

■ *1 hộp 1p00. Có bán khắp nơi và tại* ■

Nhà thuốc VÕ-ĐÌNH-DẦN

CHOLON — SAIGON — PNOMPENH — VINH

◆◆◆

Ets VẠN-HÒA

8 Rue des Cantonnais — HANOI

PHÓNG ĐÃNG

(Tủ sách mới)

ĐÃ CÓ BÁN

Tiểu-thuyết của
NGUYỄN-TỐ
giá 0p30 cước 0p20

Một thiên tiểu thuyết rất hoạt động, rất phóng đãng, có thể là một thành-tích để đánh dấu vào xu-hội hiện-đại. Sách và bìa in rất đẹp, gần ngót 100 trang.

MINH-PHƯƠNG XUẤT BẢN

TỔNG PHÁT HÀNH TẠI BẮC-KỲ

Librairie Centrale

60, Boulevard Borgnis Desbordes, Hanoi

Ouverture

LE SAMEDI
14 OCTOBRE
1939

CABINET PROPHYLACTIQUE

du docteur Hy

Ancien Interne de l'Hôpital St Lazare de Paris

Spécialiste des maladies vénériennes

Ouverture en permanence la nuit de 22 heures à 6 heures du matin

POUR tous soins préventifs contre les maladies vénériennes

(Đề phòng bệnh hoa-liễu)

N. 2 — RUELLE HỘI-VŨ

CUỐN SỔ VÀNG

Kiềm duyệt bỏ

Ha phong — *Hồi 8 giờ sáng hôm vừa rồi, Phùng thị Choi đang ngủ nghe thấy động ở phía ngoài sân, choàng dậy hô hán nằm lên. Cả xóm đổ đến, tóm được một anh quần áo đen đầu chọc. Chàng ta cười nụ nói với mọi người rằng mải đi chơi hóng mát chàng lạc vào sân nhà này mà không biết. Trong người chàng có đắt 15 cái thìa khóa đủ các kiểu.*

Xét ra, chàng đã đi nghỉ mát ở Côn đảo nhiều năm. Hiện chàng đã được mời vào hóng mát trong Hỏa-Lò, ở đây, phải cái hơi nực.

Phủ-Lý — *Vợ chồng Chu khắc Duật đến ăn giỗ nhà họ, bị hai người chú bắt bẻ đánh. Chồng liền rầy vợ xuống đất rồi nằm theo ăn vạ. Ý hẳn nghĩ ăn vạ xong không đủ mạnh để kiện bỏ tù những người đánh vợ chồng mình, hắn trở giậy, giang chân thật mạnh đạp phăng vào bụng vợ đang có thai 5 tháng cho vợ đọa thai chết để đổ vạ thêm. Rồi hắn nói lớn nhất quyết phải được kiện phen này cho ai nấy biết tay hắn. Nhiều người lần thần tự hỏi rằng đã thích ai nấy biết tay mình để làm thế, sao hắn không tự đập đầu ra sân hay tự cứa cổ chết để ngả thêm vạ, sao lại nhè vợ con mà giết, những người mà có lẽ không thích được kiện bằng hắn.*

Haiphong — *Được tin cô dâu ma Vậy Thầu lấy chú rể ma cười xinh đinh, hôm nọ, lại hiện về báo mộng cho bố mẹ mình, kêu chồng là một con ma-lanh bạc lẽo, ăn ở với mình non một tháng rồi nhất định không cùng hiện lên trần gian, ra đốc Lý làm phép cưới. Cô khóc lóc lo chồng chán rồi ruồng bỏ, xin cha mẹ lập tức làm ngay phép cưới theo luật, phòng chú rể ma lanh bất trắc.*

CHUYÊN

Lại tự-tử

IT lâu nay, những vụ tự-tử liên tiếp xảy ra nhiều quá. Không ngày nào là các báo không đăng tin một người tự-tử. Riêng ngày 11 juin, một thiếu nữ 19 tuổi tự-tử chết trong một cái bể đựng nước (cô ta phải muốn chết bao nhiêu để chết được trong một chỗ như thế !) một thiếu nữ khác, 23 tuổi, tự-tử ở hồ Gươm, nhưng may mắn hơn, được người ta vớt lên.

Trước hết, một điều nhận xét : phần nhiều những người tự-tử là những người trẻ tuổi cả, những người đáng lẽ phải ham sống hơn hết, nhưng cũng là những người đủ khôn ngoan để nhận lấy cuộc đời. Tất cả những vụ tự tử ấy chỉ rõ một thời kỳ khủng hoảng về tinh thần, một sự lung loạn trong các linh hồn.

Thật ra, trong số những người ở vào cái trường hợp không đáng tự-tử, đã tự hủy mình vì những duyên cớ con con, những hờn giận không đâu. Nhưng, kể về số đông, tất cũng phải có một cái gì, một sự chán nản nào đó. Dầu người ta nói thế nào mặc lòng, chết không

phải là một việc dễ, chết cũng phải có đôi chút can đảm, nếu không nhiều.

Những vụ tự-tử đáng thương nhất là những vụ quyên sinh của những thanh niên, thiếu nữ kia, họ chỉ mong sống và hưởng sống theo ý muốn riêng của họ. Ý muốn ấy, tiếc thay, lại không phải là ý muốn của bực cha mẹ họ. Những ai phải chịu thiệt, ai phải hy sinh, nếu không phải là cái thế hệ đã có tuổi, đã sắp rời bỏ cuộc đời ? Nhưng phần đông, người già hay ích kỷ, và không muốn, và sợ hãi thấy phải thay đổi một tình thế sống mà họ đã quen và được lợi.

Hai bạn trẻ muốn lấy nhau. Nhưng vì những lẽ môn đăng hộ đối, vì lẽ giàu nghèo, — và nhất là vì sự tiện lợi của cha mẹ hay của gia-đình, — người ta cấm đoán không cho hai bên được toại nguyện. Trong sự ấy, có chăng cái hài lòng của cha mẹ muốn được con sung sướng, cái bổn phận của cha mẹ phải trông nom đến hạnh phúc của con ? Nhưng, lòng yêu của cha mẹ chả bao giờ nên đi đến sự cấm đoán cả, chỉ nên ở trong sự khuyên bảo. Tại sao không để con cái mang lấy cái trách nhiệm của chính cuộc đời họ, không để cho họ tự tay xây dựng lấy một cuộc đời mà họ đã muốn ?

Một là người thanh niên — hay thiếu nữ —, bực chí quyên sinh, như vậy là làm thiệt đời mình và làm đau lòng cha mẹ. Hai là người ấy chịu nhịn và chịu theo, rồi sống một cuộc đời tầm thường, lúc nào cũng ân hận, cũng nhạt nhẽo, — bởi vì không có cái cảm giác mạnh mẽ là tự làm cuộc đời mình, tự tạo ra hạnh phúc hay là khổ sở. Chúng ta biết bao nhiêu người sống hiền lành và an phận như thế, bởi vì ngay lúc bước vào đời, họ đã, hoặc chịu thừa nhận lấy một sự bất như ý, hoặc đã hy sinh những ngày tốt đẹp nhất cho một tình trạng mà họ không muốn mong thay đổi nữa.

THIỆN-SĨ

. . . . . .

VÌ chiến tranh, những cuộc khiêu vũ đã bị cấm. Lệnh này khiến cho một số gái nhảy thành ra thất nghiệp, nhưng trong số, không phải ai cũng phàn nàn cả : nhiều người tỏ ý vui thích, và hy vọng sẽ được làm một nghề khác đỡ nhọc mệt hơn. (Theo cuộc điều tra của một tờ báo).

Những cuộc vui chơi ở những chốn công cộng mới bị cấm ; vì các nhà cầm quyền nghĩ rằng, vui đùa trong lúc ngoài mặt trận các chiến sĩ đang liều mình để giữ gìn tổ quốc là một cử chỉ không được đứng đắn và biết ơn lắm. Đó là một điều rất phải.

Kiềm duyệt bỏ

Đã có bán

GÁNH HÀNG HOA

Truyện dài của KHÁI-HƯNG và NHẤT-LINH

(MỚI IN LẠI) Dày 244 trang. Giá 0p60

XA GẦN

Kiểm duyệt bỏ

T. S.

Chỉ vì đói.

. . . . . .

Quả nhiên mới đây một vụ trộm tại nhà ông giáo Ninh ở Moncay đã chứng thực điều ấy. Quân gian lẻn vào nhà ông giáo, cậy cửa bếp mở chạn lục cơm nguội và thức ăn thừa thãi đánh một bữa no nê, rồi đi, chẳng lấy một vật gì khác.

. . . . . .

K.H.

Thần quái.

NƯỚC khác có lẽ nhiều tàu bay, súng đại bác và tầu ngầm, có lẽ nhiều kỹ nghệ và văn minh, nhưng thế nào cũng kém nước Nam về một mặt, mặt thần quái.

Thật không nước nào sản xuất được nhiều thần, nhiều quỷ bằng nước ta. Động một việc gì xảy ra cũng cớ thể sinh ra một ông thần hay một con ma được : có lẽ đó là cái phúc riêng của dân ta vậy.

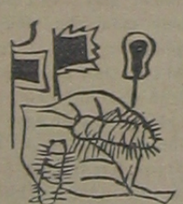
Ở Cẩm-phả, có tới năm, sáu chục người sống bằng nghề trồng rau muống. Mọi năm, công việc trồng trọt dễ dàng, nhưng năm nay, bỗng nhiên cả ba, bốn chục mẫu hồ ao và ruộng rau muống bị một giống sâu rất lạ làm hại. Thứ sâu ấy thân nhỏ, đầu đen như sâu róm, bám vào lá rau ăn hết lá rồi đến cuống. Các nhà trồng rau không tìm được phương pháp tiêu trừ nên họ họp nhau bàn. Kết quả cuộc bàn luận ấy là sự sinh nở ra một ông thần : quan ôn sâu.

Đã có thần là phải có lễ lộc. Họ bèn góp tiền làm lễ tiến

kia. Cờ quạt cắm la liệt ở ruộng rau, họ cúng nửa ngày trời, nhưng sau khi hóa vàng mã rồi, các « quan ôn sâu » vẫn không thấy bớt mồm bớt miệng đi chút nào. Chắc rồi họ còn phải mời những vị thượng đẳng thần đến nữa đây ! Nhưng giá họ cầu khẩn đến vị thần : vôi bột, hay các vị thần sát trùng khác, có lẽ họ đã thoát nạn « quan ôn sâu » kia rồi.

Đấy là ở ngoài Bắc. Trong Trung, tỉnh Quảng-Nam, cũng một vị ác thần mới ra đời. Giếng làng Dương sơn bỗng gần đây có người nghèo đói quá nhảy xuống tự-tử. Các bô làng họp nhau lại bàn, và trịnh trọng tuyên bố rằng cái giếng ấy có « Nam » ! Phải có « nam » mới có người chết đuối, cái lý luận chặt chẽ ấy đến thánh hiền cũng phải phục là đúng. Các cụ bèn xin phép mời thầy phù thủy về cúng lễ và đút ót cho con ma mới sinh kia thì làng mới mong yên ổn làm ăn được.

Thật là những ma cùng quái ! Chỉ đi tìm những ma, quái mơ hồ, quên không trông thấy những ma quái thật, sờ sờ bên cạnh. Giá thử ta chưa biết điện là gì, có người đem vài mươi chiếc đèn « pin » đến bật sáng lên, có lẽ nước ta lại thêm

được vài mươi ông thần mới và có lẽ ta lại được xem một đám cúng tế vĩ đại nữa !

Nhưng điện đã quen biết rồi, và đến lúc dân quê hiểu biết rõ con sâu rau muống là con sâu thường, thì các vị « quan ôn » hay các vị thần khác cũng phải đến khóc sướt mướt bỏ nước ta mà đi thôi.

Và muốn hiểu biết, cần phải đọc.

T. Vân

SÁCH HỒNG

Giá 0p.10

Mới ra cuốn số 4

Hai thứ khôn

của THẾ-LỮ

Nhắc lại : số 1, Ông Đồ Bé — *số 2,* Con Cá Thần *và số 3*

Cuốn Sách của THẠCH-LAM

ĐỜI NAY

VẬT LY . . . TOÉT HỌC BẰNG THƠ

Con mèo

Mèo là một thứ hùm bé tí,

Thân hình nhỏ nhen, nhưng trí khí chẳng nhỏ nhen.

Nó không phũ như ging chó đẻ hôèn,

Lại khéo làm bộ giả hiền, vờ quân tử.

Ta hãy nhìn : dáng nó đi ra chiều tư lự,

Khinh khỉnh, trông đời bằng nửa con ngươi.

Nó tìm nơi ấm cúng, cao ráo để nằm ngơi,

Bộ phè phỡn như một ngài trưởng giả.

Nó ăn khảnh, phong lưu nhàn nhã,

Bữa thường không thịt cá, dửng dừng dưng.

Trông mặt mà bắt hình dung,

Trong gia súc, nó xem chừng cao thượng nhất

Phò nhà chủ, cơm ăn chuột bắt,

Nó chẳng chui luồn, khuất tất một ai.

Ai vuốt ve, nó cũng vuốt ve chơi,

Ai giở mặt, nó tức thời giở mặt.

Dưới bàn chân nhung, liền giương vuốt sắc,

Quào kẻ xấu chơi rồi nhảy phắt lẳng xa ngay.

. . . . . .

. . . . . .

. . . . . .

TỦ MỠ

Bẩm quan tòa con xin ly dị chồng con, vì cái giường ở nhà chồng con nhỏ quá.

PHÊ BINH

Vang bóng một thời...(1)

của NGUYỄN - TUÂN

TRONG cái vội vàng, cái cẩu thả của những tác phẩm xuất bản gần đây, những sản phẩm đã hạ thấp văn chương xuống mực giá trị của một sự đua đòi, — người ta lấy làm sung sướng khi thấy một nhà văn biết kính trọng và yêu mến cái đẹp, coi công việc sáng tạo là một công việc quý báu và thiêng liêng.

Nguyễn-Tuân lại còn một điểm khác đáng kính nữa : ông yêu mến và than tiếc những cái đã qua, và cố sức làm sống lại cả một thời xưa cũ, một thời gần chúng ta quá, nhưng mà đối với chúng ta như đã xa lạ, vì không ai gợi đến những vẻ đẹp và những cao quý riêng. Nguyễn-Tuân có lẽ là người đầu tiên làm việc ấy. Tập *« Vang bóng một thời »* như tên gọi, chỉ là những vang bóng, những dấu vết của một thời tác giả ghi lại trên trang giấy. Trong hơn mười truyện ngắn, ấy là cuộc đời cũ cách đây không đầy năm mươi năm, hiện ra trong những công việc và hành vi mà tác giả tìm tòi phô diễn hết cả cái ý nghĩa và cái nên thơ. Những nhân vật trong truyện đó, với cái quan niệm vũ trụ khác với quan niệm của chúng ta ngày nay, là những người mà lúc nhỏ chúng ta đã được trông thấy hay bây giờ đây trong một vài gia đình kín đáo vẫn hãy còn.

Đời sống ngày xưa, có những suy nghĩ, những công việc hay những vui chơi khác ngày nay. Nguyễn-Tuân đã làm hoạt động dưới mắt người đọc cả cái dĩ vãng thấm màu đỏ, và đã tìm diễn được những đặc sắc và những triết lý cũ kia.

I. Tân-Dân xuất bản

— Đen huyền là gì ?

— Là đen như hạt huyền.

— Không phải, đen huyền là đen.

Trong phần nhiều truyện, tác giả đã thành công một cách rực rỡ. *« Những chiếc ấm đất »*, *« Hương cuội »*, *« Chén trà trong hương sớm »*, cho chúng ta hiểu biết được cái thú uống trà của các các cụ ngày xưa, không phải chỉ một cử chỉ ăn uống tầm thường, nhưng là một hành vi đặc biệt, có lẽ nghi và dịp điệu rõ ràng, phảng phất giống tục uống trà của người Nhật. *« Ngòi mả cũ »* — theo ý tôi, cái truyện ngắn hay nhất toàn tập — đưa chúng ta đến cái hương vị cũ kỹ và nhẫn nại của một sự hy sinh. Sau thời loạn, một nhà gia thế chỉ còn có hai chị em. Người chị không đi lấy chồng, ở nhà dệt vải để nuôi em đi học. Cậu em chăm chỉ và ngoan ngoãn, yêu chị và kính chị như mẹ. Thêm vào tấm tình chị em thân thiết ấy, cái bóng dáng của một tướng giặc cờ đen cũ, làm thầy địa lý lúc trở về già. Một bức vẽ trong đó tác giả phác họa được tất cả một gia đình nền nếp cũ, có cái ích kỷ và cái cao siêu, với đằng sau lờ mờ cảnh hãi hùng và tàn phá của những ngày loạn lạc.

Tôi cũng ưa thích hai cái truyện về cuộc *« Đánh thơ »* và *« Thả thơ »*, một cách đánh bạc cũng ham mê ráo riết, nhưng phủ ngoài một vẻ tao nhã, văn chương ; nhất cái truyện *« Đánh thơ »* sau, những nhân vật được trình bày với lời ăn tiếng nói riêng, với những suy xét theo hồi ấy. Và sau cái chết sau cùng của đôi vợ chồng ông phó sứ, tác giả cho chúng ta thấy một sự khoáng đạt và một chút nồng nàn. Cũng vậy, trong *« Một cảnh thu muộn »*, tác giả đã khéo phác họa được cái « không-khí » của những ngày đi mất ấy. Và ở *« Trên đỉnh non tản »*, tác giả cho người đọc thấy một hình khác của tài năng : một sự phóng phiếm xinh đẹp, cái sức hiểu thấm thía vào linh hồn của những vật vô tình, cỏ cây và đá núi, tác giả như đem vào một cuộc sống riêng.

Có lẽ thu nhặt và kể lại những truyện, việc ngày xưa là một công việc đáng chú ý, nhưng mà dễ. Nhưng phải yêu mến dĩ vãng, phải tiếc thương và muốn vớt lại những vẻ đẹp đã qua, mới có thể làm sống lại cả một thời xưa được. Vì cái ý ấy, Nguyễn Tuân cũng đáng cho chúng ta cảm ơn rồi. Tác phẩm của ông lại có một giá trị sáng tác và văn chương đặt ông vào địa vị một nhà văn cho chúng ta nhiều hy vọng. *« Vang bóng một thời »* là một sản phẩm đáng quý, đánh dấu bước đường trở lại tìm những cái đẹp xưa mà các nhà văn ta thường sao nhãng.

Một công việc dầu không khỏi có những phần khuyết điểm. Về mặt văn chương, chúng ta muốn tác giả *« Vang bóng một thời »* đến một sự giản dị, sáng sủa hơn nữa ; cố tránh những lối hành văn cầu kỳ — sự cầu kỳ trong cái tìm tòi không cần phải cái cầu kỳ trong cách diễn tả —, tránh những chữ nhắc lại, những sự kiểu cách, những lỗi về âm điệu trong câu văn. Có lẽ tác giả muốn nói hết cả những cái mình biết, và tác giả biết nhiều, nên có sự lộn xộn ấy chăng ?

Một điểm nữa, theo ý tôi, quan hệ. Đọc *« Vang bóng một thời »* nhiều lúc tôi tự hỏi, không biết người xưa trong những thú vui, trong những hành động, trong cách sống, có thiếu phần tha thiết, phần ham mê sâu sắc không, hay là tại tác giả chưa thấu đáo được hết, chưa đi sâu vào tâm lý những nhân vật ấy để cho ta cảm thấy cái rung động của linh hồn cả một thời đã mất ?

Tôi tự đặt câu hỏi ấy chính bởi vì nói với một nhà văn biết kính trọng và yêu mến cái đẹp, cái sáng tác của nghệ sĩ. Bởi vì Nguyễn-Tuân là một nhà văn có tài năng đặc biệt, một nghệ sĩ có lương tâm, ở người đó chúng ta có thể đặt những hy vọng tốt đẹp nhất về sự nghiệp.

THẠCH-LAM

TIN VĂN... VAN cua LÊTA

TỤC NGỮ tây có câu : «Sự rủi ro có k i cũng được việc».

Câu ấy tôi nghĩ đến khi đọc báo *Đông pháp* gần đâ..

Đông pháp từ nay ra khổ giấy nhỏ. Đó thực là một việc đáng mừng. Nạn khan giấy ít ra cũng là một điều may mắn cho độc giả của *Đông pháp*.

Người ta khỏi phải đọc những lời vô ích và đàn bà của mục phụ nữ, và khỏi phải kinh ngạc vì những nỗi thiển cận của mục kịch ảnh.

B t được hai tai nạn trong khi đợi mắt những tai nạn khác.

Nhưng với báo *Đông pháp*, ta không biết thế nào mà nói trước được

Biết đâu *Đông pháp* lại chẳng tìm cách thay vào đấy mấy mục khác. Chẳng hạn : bình phẩm văn chương.

●

Vì về mặt văn chương, *Đông pháp* không chịu lép vế ai hết.

Mỗi tin chó chết có thể là một đoạn th ên tiểu thuyết nhỏ.

Tôi vẫn nơm nớp sợ khi nghĩ đến cái thảm tình tiểu thuyết ghê gớm xảy ra ở Ngã Tư Sở hồi nào.

Thảm tình vì giọng văn não nùng.

Và tiểu thuyết vì những tiếng văn vẻ : chàng, nàng, tổ uyên ương, than ôi và thương thay.

Nhưng thương thay ! cái tiểu thuyết thảm tình kia chỉ là một vụ án mạng dữ tợn.

Chàng là cả Mâu, hung thủ vụ án mạng.

Và nàng là một cô đầu.

Cũng may, trong bài tường thuật, ông Hoàng hữu Huy không cho thêm mấy câu thơ. Vì Hoàng Quân nghe đâu cũng rất sính thơ.

« Chàng » có một tâm hồn thơ phong phú kia đấy.

●

Cái nhà ông Bút Sắt rõ tệ.

Chả trách đàn bà họ nói cho đáo để đến thế.

Vừa rồi, ông ấy thú thực rằng chẳng biết « thơ là cái cóc khô gì ». Thú thực thế để nói đến cuốn « Mấy Nét Mơ » một cuốn thơ.

Ông Bút Sắt mỉm miệng cười duyên để nói chuyện thơ.

Và cái duyên của ông Bút Sắt thế này :

« Tác giả Mấy Nét Mơ (lời Bút Sắt) *cho là in giòng chữ kia* (tặng em Nguyễn thị Kim Yên-bảy) *ở ngoài bìa chưa đủ khiến người đọc hiểu mình làm và in thơ để tặng ai, nên ở trong sách, mỗi đầu trang bên trái lại có hai chữ « Thơ Kim »...*

Cái duyên như thế kể cũng khí lôi thôi, và cũng khí đểnh đoảng. Có ẽ ông Bút Sắt muốn cho thêm ý vị, nên ông chua thêm :

May mà tên người con gái lại là Kim. *Nếu tên là* Him, *cũng có điều bối rối cho Đào Quân không ít ! Chẳng lẽ lại kêu là « Thơ Hĩm ? »*

Thế đấy ! Tai hại thực !

Khi thấy nhạt, người ta cho thêm muối.

Ông Bút Sắt không biết vậy, ông pha thứ khác vào câu khôi hà của ông.

LÊTA

VĂN CHƯƠNG

HOA

(Tiếp theo kỳ trước)

Ở phương Đông nghệ thuật trồng hoa có đã từ xưa; những truyện cổ tích và những câu ca dao thường dãy tình ái của thi sĩ đối với cây hoa yêu dấu. Về đời Đường, đời Tống, nghề làm đồ sứ sáng chế riêng cho cây những cái chậu lộng lẫy; đó không phải là chậu nữa, mà thực là những lâu đài xây bằng ngọc quý. Mỗi thứ hoa lại có riêng một hạng đầy tớ chuyên việc săn sóc trồng nom và lau rửa các lá bằng một cái bàn chải lông thỏ mịn màng. Sách có chép rằng hoa mẫu đơn cần được tắm bởi tay một thiếu nữ kiều diễm trang sức chỉnh tề, và hoa mai về mùa đông phải được một nhà tu hành xanh xao và mảnh dẻ chăm tưới. Ở Nhật-bản, một lối khiêu vũ Năng (Nô) nổi tiếng nhất, lối « Bát chi khi » (Hachinoki = linh hồn chậu hoa) có từ đời Ashikaga, lấy điển tích ở truyện một tráng sĩ sa sút một đêm giá lạnh không còn gì để sưởi, đem chặt cành cây yêu quý để đón tiếp một nhà tu hành phiếu bạc. Sự thực, nhà tu hành ấy chỉ là phương-trượng Tokiyori, vai Haroun-Al-Raschild (1) trong những truyện cổ tích Nhật-bản, và sự hy sinh của tráng sĩ có lòng nhân từ được thưởng một cách xứng đáng. Ngày nay mỗi lần diễn lại tích ấy, công chúng Đông-Kinh vẫn không sao giữ được không rơi lụy.

Thời ấy, người ta hết sức cẩn thận để chăm nom và gìn giữ hoa quý. Vua Huyền-Tôn nhà Đường, treo chuông vàng vào cành cây trong vườn để đuổi chim muông. Cũng ngài, về mùa xuân, truyền phường nhạc trong nội hòa những bài dân du dương cho hoa thưởng thức.

Ở một ngôi chùa (2) Nhật-bản còn có một tấm bia rất quý giá. Tương truyền đó là tác phẩm của Yoshitsuné, nhân vật trong tập truyện cổ tích giống như tập thơ tán tụng Bàn-Tròn. Đó là một bản yết thị về sự che chở một cây mai kỳ dị, và có cái giọng trong thời tranh chiến. Sau khi đã tán dương hết vẻ đẹp của hoa, lời bia tiếp : « Kẻ nào bẻ một cành cây này, chỉ một cành thôi, sẽ phải phạt đền lại một ngón tay. » Ngày nay có nên đem những luật ấy áp dụng vào sự tàn phá điên cuồng đối với các giống hoa và sự hành hạ xén cắt những công trình mỹ thuật không ?

Về sự chơi hoa chậu, đó vẫn lỗi tại lòng ích kỷ của loài người. Sao lại đi đánh cây ở những nơi nó đương sống và dời nó nở hoa ở những nơi xa lạ ? Có khác gì bắt chim hót và ấp trứng ở nơi lồng giam cầm ? Ai biết được cảm tưởng của những bông lan ngạt hơi trong lòng nhà kính, than thở, nhớ tiếc không nguôi một tia ánh nắng trời nam ?

Người chơi hoa lý tưởng là người thân đến thăm hoa ở ngay nơi quê hương xứ sở của hoa, như Taoyuenming (3) (Đào uyên Minh) ngồi trước cái giậu tre đổ nát để trò chuyện với bông cúc đại, hay như Linwoting (3) lạc đường ở giữa một vùng hương thơm huyền bí, trong buổi hoàng hôn chàng dạo bước bên dặng mai hoa nở quanh ven Tây hồ. Người ta cũng còn nhớ rằng Chowmushih (3) nằm ngủ trong thuyền, đến nỗi mộng lẫn với mộng của hoa sen. Hoàng hậu Komio, thuộc giòng Nara cũng xao xuyến cùng một tâm trạng, khi ngài hát : « Hoa ơi, nếu ta ngắt hoa, thì tay ta sẽ làm hoa ô uế. Ta muốn cứ để nguyên hoa như ta trông thấy ở giữa nội cỏ mà dâng lên đức Phật quá khứ, hiện tại và tương lai ! »

Song, không nên đa tình quá. Bớt kiêu xa nhưng thêm hoa mỹ. Lão tử nói : « Thiên địa nhẫn tâm ». Kobodaishi nói : « Chảy đi, chảy đi, chảy đi, chảy đi, giòng đời ta chảy mãi ra xa. Chết đi, chết đi, chết đi, chết đi, người ta ai ai cũng chết. » Chúng ta ngoảnh về phía nào cũng thấy sự phá hoại nhỏm chúng ta. Phá hoại ở phía dưới và ở phía trên, phá hoại ở phía sau và ở phía trước. Chỉ có biến đổi là sự độc nhất vĩnh viễn, vô cùng, — thế thì tại sao lại không hoan nghênh cái Chết cũng như hoan nghênh cái Sống ? Chỉ có toàn những sự đổi chọi nhau — Đêm và Ngày của Bà-la. Qua sự phân tán của cái già, có thể có sự tái tạo được. Chúng ta đã thờ thần Chết, thần không chút tình trắc ẩn, đội rất nhiều tên khác nhau. Giống người Ghéburs thờ thần Lửa, coi đó là thần Phá phách toàn thể. Ngày nay nước Nhật bản theo thần-đạo vẫn còn quỳ gối trước thần Kiếm quá trong sáng và lạnh lẽo. Lửa thần thiêu cháy hết nhu nhược của chúng ta, kiếm thiêng chặt đứt xích nô tệ của đục-vọng. Từ đống tro tàn của chúng ta cất cánh bay lên con phượng hoàng của hy vọng thiên đường; tự do làm nảy nở ra một sự thực hành nhân loại cao siêu hơn.

Tại sao lại không tán phá hoa, nếu chúng ta có thể rút ở sự tàn phá ấy những hình thái mới mẻ để làm tăng phẩm giá cái ý nghĩa thế gian ? Chúng ta chỉ xin hoa cùng chúng ta hy sinh cho mỹ thuật. Chúng ta sẽ chuộc tội bằng cách tận tụy chuyên tâm cho sự trong trắng và sự giản dị. Các vị « trà sư » đã suy tưởng theo luận điệu ấy khi các ngài lập nên trà đạo.

Ai biết được tâm tình của các « thầy trà và hoa » của ta cũng không thể không nhận thấy rằng các thầy kính trọng tôn sùng hoa đến bực nào. Không bao giờ các thầy ngắt bậy ngắt bạ, nhưng trái lại, các thầy chọn lựa cẩn thận từng cành, từng nhánh, không lúc nào quên phác ở trong trí óc cái kiểu bài trí nghệ thuật. Các thầy lấy làm tự hạn khi cắt nhiều quá số vừa vặn cần dùng. Về điều này, phải nhận thấy rằng luôn luôn các thầy cố dùng lá xen lẫn với hoa, mục đích là cốt trình bày cái đẹp toàn thể của cây hoa. Ở phương diện ấy, cũng như ở nhiều phương diện khác, có phải không, phương pháp của các thầy trà khác hẳn phương pháp ở các xứ bên Tây : Ở đó người ta chỉ có thể trông thấy hoa với đầu và cuống, không mình, ẩn phứa, ộn xộn vào trong bình.

Bày xong một bông hoa theo như ý sở thích của mình, trà sư đặt nó lên trên « sàng gian » (Tokonoma) (4), đó là chỗ danh dự trong các nhà Nhật bản. Gần bông hoa kia, không bày một cái gì có thể làm giảm ảnh hưởng mỹ thuật của nó, không cả một bức tranh hoặc giả vì một lẽ nghệ thuật riêng mà có sự phối hợp ấy thì không kể. Như thế bông hoa trở nên một ông hoàng ngồi trên ngai, và bọn tân khách hay đồ đệ khi bước vào phòng, sẽ cúi rạp xuống kính cẩn chào hoa rồi mới dâng lời chúc tụng chủ nhân. Theo như các văn phẩm kiệt tác về trà và hoa thì người ta vẽ những tranh đem truyền bá để khuyến khích và cổ động trong bọn yêu trà; có hẳn một nền văn chương rất lớn lao về loại ấy. Lúc hoa héo, thầy âu yếm đem thả nó ra sông hay gượng dẹ chôn nó xuống đất. Có khi lại xây mộ bia để kỷ niệm nữa.

Okakura Kakuzo
(Trà-Biên)
Khái Hưng *trích dịch*

(1) Vua Batir về thế kỷ thứ tám, hình như là nhân vật chính trong các truyện ngắn Ba tư «Nghìn và một đêm » (dịch giả chú thích)

(2) Chùa Sumadera, gần Kobé.

(3) Thi sĩ và hiền triết có tiếng của Trung quốc.

4) Tokonoma(sàng gian) là phần sàn cao hơn lên độ mươi phân : người ta bày ở đấy các vật trang hoàng, (dịch giả chú thích).

Sây-sập-zì

Ấy là tên mà các bạn làng chơ đặt cho thuốc cường dương **Quảng Tự** (42). Thuốc bôi chế ở bên Tàu, kiến hiệu ngay tức khắc, nó giúp cho đàn ông được hoàn toàn mãn nguyện trong việc giao tình. Rất có ích cho những người bị liệt dương, di tinh, mộng tinh. Mỗi lọ giá 1p.

Gửi lĩnh hóa giao ngân

dào-lập

97, Hàng Gai, Hanoi

Chemisettes
Maillots de bain
Các Ngài sành đều thích dùng
Bán buôn tại hãng chính
PHÚC-LAI
87, ROUTE DE HUÉ — HANOI
TÉL 974
vì ĐẸP và BỀN

Kính Thuốc

Kính hiệu ***Filocros*** là hạng tốt nhất để đi ngoài nắng, giá từ 4p. trở lên. Bàn đủ thứ kính lão (viễn thị) và cận thị. Có nhiều kiểu gọng nhựa, gọng kền, gọng vàng rất đẹp và chắc chắn. Có máy lắp mắt kính và chữa gọng kính.

Gửi lĩnh hóa giao ngân

đào lập

97, Hàng Gai, Hanoi

Nên biết

CỬU-LONG-HOÀN

Một thứ thuốc được phổ thông nhứt ở Đông-dương

Cửu-Long-Hoàn là một bửu-dược phát-hành bởi nhà thuốc Võ-Đình-Dần ở Cholon (Nam-Kỳ) N° 323 rue des Marins, nhà thuốc sáng lập gần 20 năm, được tín dụng nhứt ở xứ mình.

Các cụ hơi thấy mệt, kém ngủ, mất ăn, là phải dùng một hoàn Cửu-Long.

Những người gầy gò mất huyết phải nhờ thuốc Cửu-Long mới thấy mau lại sức.

Các thanh-niên nam-nữ vì làm việc nhiều mà mất sức, con người phải xanh xao, trí hóa phải mờ mệt, họ đều khuyên nhau phải uống vài ngày thuốc Cửu-Long.

Các tiền-thơ thiếu-phụ muốn nhan sắc được tươi trẻ, muốn khi huyết được hồng hào, nếu không nhờ đến thuốc Cửu-Long thì không còn biết nhờ thuốc nào hơn nữa.

Thậm chí, những người ngồi lâu đánh bài mệt nhọc, có truyện đi xa thức đêm cũng đều phải dùng 1 hoàn Cửu-Long mới lấy lại sức khỏe mau chóng trong mấy phút.

Cửu Long Hoàn thật là thứ thuốc huyền diệu, rất có ích cho đời người, xưa nay, từ bình dân đến trưởng giả đều ngợi khen, khắp Trung, Nam, Bắc, các danh sĩ giai nhân đều yêu chuộng

Người ta đã thường nói :

Muốn sống phải nhờ cơm,
muốn có sức khỏe
phải nhờ Cửu-Long-Hoàn.

Câu nói ấy đã đúng với sự thật.

Vậy những ai, dầu thuộc phái tân học hay cựu học xưa nay chưa gặp dịp có thiện cảm với thuốc Á-đông, bây giờ nên dùng một hoàn Cửu-Long thử xem.

Dùng cho biết cái công trình kinh nhân của kẻ Phát minh Cửu-Long-Hoàn, một thứ thuốc không then với phạm vi của nó ở giữa thời đại mà khoa-học đã thịnh thế và xướng minh.

Thuốc Cửu-Long-Hoàn có bán cùng các hiệu buôn lớn nhỏ khắp xứ, không nơi nào là không có trữ. Giá một hộp 2 hoàn là 1p.10

Đứng làm tổng-phát-hành cho toàn hạt Bắc-kỳ, Ai-lao và Thanh-hóa, Nghệ an, Hà-tĩnh, là hãng Vạn-Hóa số 8 phố Hàng Ngang Hanoi.

Các thương-gia xa gần muốn trữ bán Cửu-Long-Hoàn và các thứ thuốc Võ-đình-Dần, Phục-Hưng xin do nơi hãng Vạn-Hóa Hanoi.

Ở xa gởi thơ mua dùng, sẽ gởi thuốc lãnh-hóa giao-ngân ở nhà giây thép.

CON ĐƯỜNG RÂM MÁT

TRUYỆN NGẮN của HOÀNG-ĐẠO

TRUNG ấn vội vàng để còn về bàn giấy làm việc. Theo thói quen, chàng không ăn sáng ở nhà, ngày nào cũng đến sở đúng giờ rồi lên ra nhà người gác ăn. Lúc chàng đến, gian phòng nhỏ đã chật ních những người cùng sở. Quanh chiếc bàn kê góc tường, năm, sáu ông ký châu đầu vào nhau, còn thì ngồi trên phản hay đứng dựa vào tường. Người nào cũng có vẻ vội vã như trung cả. Họ nói chuyện huyên thiên, tiếng nói xen lẫn vào tiếng đĩa bát chạm nhau.

Trung không để ý nghe, song những mẩu chuyện vẫn lọt vào tai chàng, những chuyện quanh quẩn về công ăn việc làm trong sở.

— Này, thằng « Chếch » hôm qua bị cụ Chánh mắng cho một mẻ, nghe rõ sướng tai ! Thật là hết cả làm bô.

— Nó bị mắng trước mặt bác cả?

— Không, tớ nghe trộm đấy chứ.

— Thế còn chuyện Tín với lão « Béo » bây giờ ra làm sao?

— Chưa làm sao cả. Nhưng Tín rồi đến phải đổi thôi. Tưởng chọi làm sao được với đá !

— Tôi cho là anh ta dại. Biết thế rồi thì cứ nhịn đi có hơn không.

Trước chàng còn tò mò để ý đến những câu chuyện ấy, nhưng sau mỗi năm làm việc ở đây, Trung đã quen ai nên chàng cứ lẳng lặng cắn bánh tây và cố nhai cho thật nhanh.

Bỗng có người vỗ vào vai Trung. Ngảnh lại thì ra Cần, một bạn đồng nghiệp ngồi cùng một phòng với chàng.

— Cái gì thế, bác ?

— « Xồm » nó đương gọi bác inh cả lên đấy.

— Thế à ?

Trung hốt hoảng, nhai chệu chạo miếng bánh tây cuối cùng, gọi lấy nước uống.

Nửa phút sau, chàng đẩy cửa buồng giấy, cố ấy dáng tự nhiên:

— Thưa ông gọi tôi?

« Xồm », một người đứng tuổi, râu mọc xồm xoàm che kín cả miệng, ngước mắt lên nhìn Trung, vẻ giận dữ :

— Anh đi đâu mà tôi gọi mãi không được.

— Bẩm, tôi đi ra sau.

Trung nói dối một cách ung dung, rất tự nhiên. Những buổi đầu, chàng thấy dối trá là một điều khó nhưng nay chàng đã quen và thấy dễ dàng lắm.

Ông « Xồm » nhìn Trung bằng cặp mắt nghi ngờ, nhưng thấy Trung nhìn thẳng vào mặt mình ra vẻ ngây thơ chân thật ông chỉ vào chồng giấy để cạnh bàn :

— Anh làm xong cho tôi mấy tập hồ sơ này. Và nhớ bảo ông Hậu vào đây cho tôi.

Trung gật đầu, nhận tập giấy của mình trở về bàn giấy. Trong phòng im phắc, một cái im lặng cưỡng bách, nặng nề. Chàng cúi xuống làm việc một cách chăm chú. Sau cánh cửa gỗ sơn đài ngăn nơi chàng ngồi với phòng của chủ, Trung mang mang có cái cảm giác sắng đôi mắt sáu có của « lão xồm » đương theo dõi từng cử chỉ của chàng.

Trung ngồi cụi tính toán hơn nửa giờ, không ngẩng mặt lên lần nào, như mọi việc xảy ra chung quanh, chàng đều thấy rõ. Hình như chàng quen nhìn phòng quá rồi, nên có một linh khiếu riêng báo cho chàng biết mọi sự thay đổi sẩy ra. Trước mặt chàng, phía bên kia bàn, Hậu to béo đương ngồi ngủ gật sau một chồng sách to và cao quá đầu. Xa hơn nữa là Cần và Xích; anh chàng này ngồi cắm đầu xuống, tay phải cầm bút nhưng không viết, tay rảnh bỏ thõng xuống để giấu chiếc bánh tây cặp vội vàng thỉnh thoảng lại đưa lên miệng nhai một cách im lặng và dè dặt.

Bỗng có tiếng giầy tây, rồi tiếp liền tiếng mở cửa. Hậu choàng thức giấc giơ tay lên như đương muốn với một quyển sổ, và Xích ngậm miệng lại ngẩng đầu xuống hồ sơ nhanh nhẹn viết. Lão Xồm nhìn thoáng qua một lượt, chừng chạc bước ra khỏi phòng. Mọi người nhìn theo, và lúc ông ta đi đã xa, sự im lặng bỗng đổi chỗ cho sự rộn rịp. Cả phòng đều ngừng tay, và những câu chuyện bắt đầu từ hồm trước lại tiếp tục trong tiếng cười rúc rích.

Riêng Trung vẫn cắm đầu xuống tính. Không phải là chàng thích làm việc. Công việc hằng ngày đối với chàng cũng như đối với các bạn đồng nghiệp của chàng : cộng, nhân rồi chia, những bài toán dễ dàng và chán nản ấy không thể làm chàng đam mê được. Nhưng hôm nay, chàng thấy cần phải làm việc, nhất là sau khi ông chủ không có mặt ở đây nữa; Trung muốn tỏ ra với chính mình rằng Trung làm việc không phải là vì sợ hãi ai.

Tuy nhiên, một lúc sau, Trung đã quên hẳn ý định của mình, lên tiếng xen vào câu chuyện đương nở. Tiếng nói mỗi lúc một ồn ào hơn, cho đến khi có tiếng gầy ở xa đưa lại, mới im bặt như có ai bịt.

◆

Trung ngồi tính đã lâu lắm. Bỗng Trung thấy chói mắt, ngừng đầu lên. Ánh nắng siên qua cửa sổ chiếu sáng một góc bàn giấy. Trung đứng dậy ra đóng cửa. Một làn gió mát lùa vào tóc chàng. Trung thở mạnh, đứng dừng lại bên cạnh cửa sổ mở rộng.

Cửa sổ nơi Trung ngồi trông xuống khu vườn hoa vòng quanh sở về phía đẹp mắt nhất. Đứng dậy, chàng có thể nhìn rõ cả con đường rộng, gải gạch non, đi thẳng vào cổng sở. Con đường

nổi màu hồng tươi trong những bồn cỏ rất phẳng, xanh màu mạ non. Hai bên đường trồng long não. Không biết những cây ấy trồng từ bao giờ mà thân to từng ôm, vút mọc lên cao, cành lá xoè ra, giao lại với nhau và kết thành một vòm xanh cao rộng, đan bằng những mảnh lá thon lăn tăn in lên nền trời. Ánh nắng lọc qua tấm thảm mỏng ấy trở nên êm dịu lạ lùng. Xa hơn nữa là đường phố vắng.

Ngày nào đến sở, Trung cũng qua con đường râm mát ấy, và đến lúc ngồi vào bàn giấy, mắt Trung không khỏi nhìn dặng cây cao lá nhỏ. Nhưng mọi lần, trong cảnh thờ ơ, Trung chỉ một đôi khi để ý đến những cô thiếu nữ thướt tha đi qua trong bộ áo màu như đem lại cho Trung một hứng thú bất ngờ trong cái đời tầm thường của chàng. Hôm nay đứng cạnh cửa sổ trông ra, tự nhiên Trung thấy một cảm giác mới mẻ và là lạ. Có lẽ vì chàng cặm cụi lâu quá nên một cơn gió nhẹ, một vốc ánh sáng cũng đủ hứng nắng lòng chàng? Hay là vì buổi sáng xuân hôm nay đẹp hơn mọi buổi sáng? Trung không hiểu rõ; chàng đã ngạc nhiên nhận thấy bồng rung, trong một giây phút bất ngờ, cả tâm hồn chàng thoát hẳn ra ngoài người chàng, rồi bỏ ăn phỏng và bay bổng giữa đám lá non, nô rỡn nhẹ nhàng trong những tia nắng ấm.

Chuông đồng hồ trong phòng giấy bỗng buông mấy tiếng đe dè. Trung giật mình:

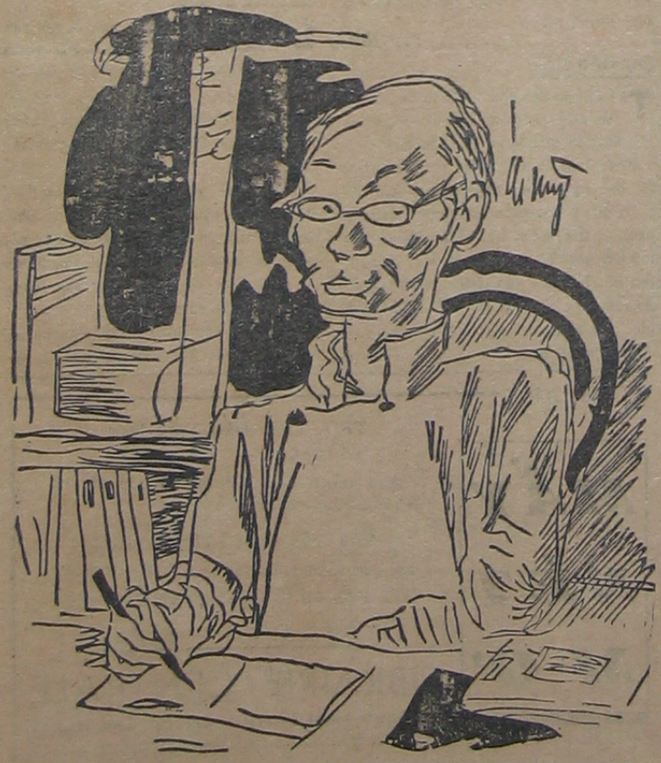
— Đã mười một giờ rồi. Chóng quá.

Trung vội khép cửa quay về bàn viết để làm nốt cái tính đương bỏ giở. Hương Trung lúng túng lầm lẫn, càng cố để ý vào làm càng sai. Bực tức, chàng ném mạnh quản bút xuống bàn, khoanh tay đợi giờ «tan hầu».

◆

Chiều hôm ấy và những hôm sau, Trung vui thích được hưởng một hứng thú mới lạ trong đời cao giấy tầm thường và yên ổn của chàng. Trung sinh ra đăng trí, không cặm cụi tính toán như trước nữa; ngồi ở bàn giấy, chốc chốc rung lại ngẩng lên nhìn ra ngoài cửa sổ lúc nào cũng mở rộng. Trung tò mò tế nhận từng sự thay đổi con con xảy ra trên con đường râm mát giữa hai dặng long não. Con đường ấy bây giờ là một người bạn tâm tình của chàng. Trung buồn những lúc đường vắng tẻ hay lúc những lá vàng theo gió rụng ào ào xuống từng lớp; Trung thấy lòng vui rộn rịp với những cành lá non xao xuyến trong ánh nắng hay óng mượt sau trận mưa rào.

Một buổi sáng quang mây, Trung nghe rõ tiếng chim hót trên cây, trong như ở tận trời xanh mướt rớt xuống. Lúc ấy, Trung cảm thấy bàng hoàng như người say, cả thể phách và tâm thần Trung như muốn rơi vào khoảng trời xanh dẫm tiếng chim xa. Tiếng chim gợi trong trí Trung hình ảnh mung lung của những xứ xa lạ, ở tận đâu đâu, xanh như những mẩu trời thấp thoáng sau lá cây, hình ảnh những lâu đài tráng lệ trong rừng những đào bồng-lai lênh bềnh trên mặt đại dương xanh hơn da trời. Bao nhiêu ước vọng thầm kín của một linh hồn ưa phiêu lưu bấy lâu đọng lại một nơi, nay như gặp dịp bùng ra, nhóm trong lòng Trung một ngọn lửa không bao giờ dập tắt được nữa.

Trung mê mải, không biết rằng mình đương bỏ thõng hai tay, gã người trên ghế nhìn ra ngoài, quên cả chồng giấy xếp ở cạnh. Tiếng giầy của «lão Xồm» lẻ lại gần, Trung cũng không nghe thấy. Mãi đến lúc bàn tay của lão ta đặt lên vai chàng, Trung mới giật mình như người sực tỉnh:

— Anh ngắm gì ở ngoài kia thế?

— Không... Không...

Trung hốt hoảng trả lời không lên tiếng. May «lão Xồm» đương lúc vui vẻ nên chỉ cười trước vẻ mặt ngơ ngác của Trung:

— Được. Lúc nào anh ở cung trăng rơi xuống rồi thì nhờ anh làm hộ cho việc này.

Cho là câu nói có duyên, lão ta lấy làm bằng lòng mình lắm, và lúc lui ra, cố dùng lại câu khôi hài:

— Nhưng đừng ở trên ấy nhiều quá. Anh nên nhớ đến vụ ăn lên sắp tới.

Còn lại một mình, Trung mỉm một nụ cười chế riễu. Chàng có lấy việc ăn lên là cần đâu! Những việc ngày trước chàng cho là quan trọng bây giờ hóa ra không quan trọng nữa rồi. Tuy vậy, chàng vẫn giởập hồ sơ ra đọc. Chữ như nhảy múa trước mắt, nên một lát sau Trung đã ngước mắt nhìn qua cửa sổ.

Một chiếc xe tay đi ngoài phố xa, Trung trông từ từ tiến như trôi trong sự yên lặng. Vài ba người ở bên kia hè vừa đi vừa nói chuyện; thỉnh thoảng gió đưa lại phía Trung một vài tiếng cười ngắn. Trung cảm thấy họ đương sung sướng trong ánh nắng và tự nhiên chàng không giữ nổi được lòng ghen tị.

— Mà nào họ có biết họ sung sướng cho cam! Gió, ánh nắng, không khí trong mát, sự êm tĩnh trôi qua, nào họ có biết hưởng, biết nhấm nháy những thứ quý báu ấy!

Trung tự kiêu rằng cao hơn những người kia, nhưng trong cái thú tự kiêu, Trung thấy ngậm ngầm một nỗi đau đớn:

— Nếu ta là họ, ta sẽ mỗi bước một đứng lại đưa tay mà thở mạnh, và để cho ánh sáng mặt trời mơn trớn da thịt.

Trung chua chát nghĩ:

— Nhưng ta phải ở đây, cặm cụi.

Chàng chặc lưỡi một cái, cầm lấy bút:

— Tám chín bảy mươi hai... Viết hai, nhớ bảy...

. . . . . .

. . . . . .

Trung nghĩ đến gia đình đến vợ con, đến những giây vô hình ràng buộc chàng vào cái bàn giấy bề bộn trước mặt. Hằng trăm ngàn người khác cũng như chàng, có sao đâu? Họ còn lấy làm mãn nguyện nữa. Chàng không như họ được; trong một lúc, cuộc đời tự do khoáng đạt đã theo gió và ánh sáng ùa vào gọi chàng rồi.

Nhưng chàng không đi được. Tiếng gọi kia bây giờ không như bữa đầu nữa, chỉ làm cho Trung thêm tức và thêm khổ. Trước kia, Trung làm việc tuy không có hứng thú nhưng cũng không buồn nản. Bây giờ và mãi mãi về sau, chàng thấy cầm bút là một điều khổ cực. Một nỗi chán ngán mênh mông khiến Trung ngừng bút trước khi viết tờ trình hay cộng sổ; Trung tựa hồ nom thấy một cách sâu xa sự vô ích phi lý của công việc và của cả đời chàng.

Ngoài kia, ánh nắng vẫn nô rỡn trên ngọn cây, con đường râm mát vẫn vang lên tiếng chim, cả hình vật như gọi Trung đến những cuộc đời xa lạ và tươi đẹp. Một chiếc ô tô vụt ngang qua, lấp loáng. Tư tưởng Trung theo chiếc xe; chàng tưởng tượng xe đưa chàng đến những vùng đồi núi nhịp nhàng, cạnh những con sông trong vắt, những rừng cao cả, những đô hội lộng lẫy, những cuộc đời náo nhiệt, hùng tráng và xa xôi.

Một chiếc lá khô từ từ rơi qua cửa sổ. Trung nhìn chiếc lá, chạnh nghĩ đến thân. Chàng buồn rầu nhận ra rằng mộng tưởng của chàng chỉ như chiếc lá rơi, và xuốt đời, chàng sẽ phải kìm giữ trong gian phòng chật hẹp, tối tăm, ngay bên cạnh sự mênh mang rực rỡ tưng bừng, như những người nghèo đói đứng ngoài cửa kính nhìn vào những gian hàng ăn lộng lẫy, đầy ánh sáng và xa hoa.

Trung đứng dậy đóng cửa sổ. Hậu ngồi trước mặt giật mình khi nghe thấy tiếng cánh cửa đập mạnh và ngạc nhiên tưởng nghe thấy một tiếng khóc nấc lên.

Hoàng-Đạo

TRÔNG TÌM

NGƯỜI TA KHÔNG HIỂU MÌNH?

Những người thực thông minh, những người biết suy rộng và trông xa, ít khi phàn nàn bị người ta không hiểu mình. Bạn có bị thế không? Nếu ở, thì chính bạn đã tự làm cho mình khổ sở một cách vô ích. Bạn có thể tránh được cái điều đáng chán nản ấy lắm. Dưới đây là cách thử để xem bạn có bị người ta không hiểu bạn không — và tại sao người ta không hiểu bạn.

Chúng ta không trơ trọi

Tự thương mình chút đỉnh thì rất thường tình, tự thương mình nhiều quá là một tai hại. Nếu bạn để hết cả tình yêu của bạn vào bạn thì còn chút tình yêu nào bạn có thể đặt vào một người khác nữa? Điều này thực biết bao: « Bạn cười, người ta sẽ cười với bạn; bạn khóc, bạn sẽ khóc một mình. » Nếu lúc nào bạn cũng khóc thì lúc nào bạn cũng sẽ trơ trọi. Làm sao bạn có thể hiểu được người khác nếu bạn chỉ thương tới bạn?

Tình yêu cần nhất cho sự sống của loài người. Người đàn ông hay người đàn bà nào lại không cảm thấy đời mình mạnh mẽ hơn, tốt đẹp hơn, mỗi khi nghe thì thầm bên tai những tiếng: « tôi yêu mình »? Và còn sự mê muội gì ta không phạm, trong khi theo đuổi tình yêu cần thiết ấy? Không nó, lòng ta sẽ biết bao trống trải và trơ vơ!

Nếu bạn cứ tưởng và tin rằng người ta không hiểu bạn thì chắc chắn bạn sẽ bị không hiểu thực. Nhưng trước khi công nhận rằng quả thực như thế, bạn cũng nên cẩn thận xét mình lại đã. Bạn hãy thử phân tích tâm lý bạn và tìm xem bạn có những nết xấu gì và để tâm vào việc sửa mình cho mất hết những nết xấu ấy đi.

Nếu bạn chính trực đối với bạn, đó là bước đầu để đi tới sự chính trực đối với hết thảy mọi người. Hãy thẳng thắn trả lời « có » hay «không» những câu hỏi dưới đây. Rồi ở trang 11, những câu trả lời « có » sẽ tỏ rõ tính nết bạn — và sẽ cho bạn biết tại sao bạn bị người ta không hiểu.

1 — A. Có thành thực lưu tâm tới những sự đau đớn của bạn hữu không? Có hăn khoăn áy náy vì họ không?

B. Có tưởng rằng chính mình đau đớn nhiều lắm đến nỗi không thể băn khoăn vì những sự đau đớn của bạn hữu được không?

2 — A. Có lấy làm khó chịu khi nghe người khác nói không?

B. — Có thích nói hơn nghe không?

3 — A. Có bao giờ nghĩ đến sự đau phiền mình sẽ gây nên nếu mình chết không?

B. Có bận quá đến nỗi không có chút thời giờ nào rảnh để tưởng tới cái chết không?

4 — A. Có thích những sách kết cục khổ sở không?

B. Có thích những sách kết cục sung sướng không?

5 — A. Có kể lể những sự khổ sở của mình với tất cả bạn hữu không?

B. Có thích không bao giờ kể lể những sự khổ sở với ai không?

6 — A. Có vay tiền, khi biết rằng mình sẽ có thể trả được không?

B. Có không vay tiền bao giờ, dù gặp trường hợp nào cũng vậy không?

7 — A. Những sự đau đớn của kẻ khác có làm mình khó chịu không?

B. Mình có vui thích khi cố giúp họ không?

8 — A. Có luôn luôn nói đến những nỗi khó khăn trong thời thơ ấu không?

B. Hay chỉ nhớ những kỷ niệm sung sướng?

9 — A. Có ghen không?

B. Hay không bao giờ ghen?

10 — A. Có yêu loài vật không?

B. Trẻ con được nuông chiều có làm mình khó chịu không?

1 — A. Có thích gần gũi những phái khác giống không?

B. Hay thích chơi với cả hai bên?

12 — A. Có luôn luôn giảng nghĩa việc làm của mình không?

B. Hay không thích thế?

13 — A. Có hề ngồi bình tĩnh một mình cả một buổi chiều mà không phiền nản không?

B. Có cần lúc nào cũng phải có ai ở bên cạnh không?

14 — A. Có để tâm những lời chỉ trích của kẻ phản đối không?

B. Hay dửng dưng như không?

15 — A. Gặp người lạ có vui không?

B. Hay không thích gặp những mặt lạ.

16 — A. Có thích tự mình suy xét việc mình không?

B. Hay thích theo ý kiến người khác?

17 — A. Có nghĩ lâu về những vấn đề nọ kia đến nỗi trở nên rối trí và không biết làm gì nữa không?

B — Hay quả quyết ngay?

18 — A. Có thích bữa cơm của mình và ăn thong thả không?

B. Hay ăn nhanh và hấp tấp?

19 — A. Có tỏ ra nóng nảy và khó chịu với những người nói chậm chạp không?

B. Hay có hề ngồi bình tĩnh và nghe họ từ đầu đến cuối không tỏ chút chán nản?

20 — A. Có thấy người ta không hiểu mình không?

B. Có dửng dưng không cần người ta hiểu hay không hiểu mình không?

Noël Jaquin

(Tit Bits)

Xem tiếp trang 11

LƯỢM LẶT

Ích lợi của kim cương

KIM CƯƠNG không những chỉ là một thứ trang sức quý giá trong thời bình, mà còn có một ích lợi rất to trong lúc chiến tranh nữa. Vì chỉ có kim cương mới đủ cứng để mài sắc bộ phận của các máy dùng để cắt hay bào những thứ kim khí riêng rất tốt để dùng vào việc đúc các khí cụ chiến tranh. Nhờ có kim cương người ta mới đúc chiến xa và chiến hạm bằng sắt rất cứng được. Lại cũng nhờ có kim cương mới có những cái dùi đủ cứng để đục qua các lần đá đến mỏ dầu. Trong số tất cả các hòn kim cương lấy ở mỏ lên, hai phần ba dùng trong các xưởng máy. Và từ khi có các kỹ nghệ chuyên về việc đúc các khí cụ chiến tranh, kim cương được coi là một nguyên liệu chiến tranh cần dùng nhất.

(Tit Bits)

Hàm răng

NGAY đến bây giờ, cũng còn nhiều người chưa hiểu được sự ích lợi của một bộ răng tốt. Gần đây, khi các nhà chuyên môn của hãng bảo hiểm Lise Insurance Co ở Nữu-Ước, xem xét hàm răng của trên 20.000 công chức, chỉ tìm thấy có *hai bộ răng* là thật tốt!

Có nhiều cách ngôn hay phong tục có liên lạc đến hàm răng. Ở bên Y-pha-Nho, trong các hàng cơm lớn, có sẵn tăm sỉa răng không mất tiền (!). Người Ả-rập săn sóc đến bộ răng của họ lắm, và thường nói: phải giữ mồm và răng sạch, vì đó là một cách kính Thượng-Đế! Ở bên Tàu, người đẹp phải có bộ răng đều và nguyên vẹn. Nhưng một giống mọi ở Phi châu lại nghĩ khác: Chắc họ cho rằng người ta có nhiều răng quá, nên họ hay nhổ bớt đi vài cái.

(Tit Bits)

Sự tiêu hóa

TẤT cả các thứ đồ ăn không tiêu hóa ở dạ giầy trong một thời hạn đều nhau. Có thứ tiêu nhanh, có thứ tiêu chậm.

Nếu không ăn quá 200gr (hai lạng tây), thì thường thường phải mất 2 giờ để tiêu: măng tây, rượu bia, nước dùng, cà phê, óc, dầu, trứng hơi chín (không dán mỡ hay bơ), hà, cá, thịt gà, v.v. Thịt vịt, thịt bò (bifteck), dưa chuột, jambon, thỏ, bồ câu, thịt bò chín hay tái, phải mất 4 giờ. Nhưng phải 5 giờ mới tiêu hết: cá mặn, đậu, đồ hộp.

(D. I.)

Tay ướt không nên sờ vào điện....

KHÔNG bao giờ nên tay ướt mà cầm vào một cái đèn điện (đèn mang tay) hay đụng vào cái vặn đèn.

Trước khi cầm đến một cái máy điện nào, cần phải xem tay mình có khô không đã. Cũng phải xem xem chân có đứng lên chỗ đất ẩm không. Da người không dẫn điện lúc khô, nhưng lúc ướt thì truyền điện dễ lắm, vì vậy có thể chết người được.

(D. I.)

— Bẩm quan, hôm qua con nằm ngủ mê thấy... tát quan. Vậy cho nên bây giờ con đến xin lỗi quan.

Bạn có biết...

LUỒNG nước bề Gulf Stream là một con sông nước nóng rộng 50 cây số và sâu 400 thước, đi ngang qua từ phía tây đến phía đông, những vùng nước rất lạnh của Bắc-Đại-tây-dương mà không trộn lẫn vào. Sức đi nhanh 6 cây số một giờ.

Đến bờ bề xứ Groenland, luồng Gulf Stream quặt ngang và quay trở về phía nam. Và một sự lạ: luồng ấy đi sát một luồng nước khác đi ngược lại, thành thử có một sông nước nóng và một sông nước lạnh gặp nhau.

Đã có lần một chiếc tầu đi vào khoảng hai luồng nước ấy, thành thử đầu tầu thì

ĐÃ CÓ BÁN:

MẤY NÉT MO'

THƠ của ĐÀO-TIẾN-ĐẠT
giá 0p60 — cước 0p20

...Một mảnh vàng, nhưng là Tất-cả, là Không-cùng, là Tuyệt-vời...

Tựa của LƯU-TRỌNG-LƯ

Sách in toàn giấy tốt, cách xếp đặt rất công phu, mỹ thuật, tự tác-giả trông nom.

TỔNG PHÁT HÀNH:

LIBRAIRIE CENTRALE

60 Boulevard Borgnis Desbordes, Hanoi

— Sư-tử là gì mày nhỉ ?

— Dốt thế ! Sư là thầy, tử là chết. Vậy sư-tử là thầy chết chớ chi nữa.

ở vào nước lạnh mà cuối tầu ở vào nước nóng. Nên nhớ rằng nhờ có luồng Gulf Stream mà phía bắc châu Âu có được khí hậu ấm áp.

■

Người ta vừa tìm thấy ở gần tỉnh Corinthe (Hi-lạp) một tấm bia bằng cẩm thạch, ở thư viện của tỉnh ấy ra, và yêu cầu người đọc chớ có ăn cắp các bản thảo. Thành ra 2000 năm trước, đã có những ông ăn cắp sách rồi !

■

Một nhà văn Nhật bản đã viết một quyển sách gồm có ba triệu chữ, nghĩa là có thể đóng riêng ra đủ sách để bày một thư viện lớn : Nhà văn ấy tên là Kiong Te Bakin.

■

Cách đây hai năm, trong một kỳ thi câu cá ở cách xa bờ biển Anh, một người đánh rơi mất cái đồng hồ bỏ túi. Gần đây, một người câu cá khác thấy nặng ở cần câu, nhấc lên, thì là cái đồng hồ kia ! Sự thật nhiều khi không giống sự thật !

■

Nhiều nhà bác học đã dùng máy điện biến đổi ánh mặt trăng ra một tiếng âm nhạc nghe rất rõ.

(Junior)

■

Nam Dương quần đảo gồm có những đảo Java và Madoura, Sumatra, Billiton, các đảo Célèbes và Moluques, Bali, Lombock, một phần Timor và Bornéo, và một số rất nhiều các đảo nhỏ chung quanh. Diện tích toàn thể là 1.900.000 cây số vuông, nghĩa là 65 lần to hơn Hòa Lan. Dân số có 62 triệu, và đảo rất giàu các nguyên liệu quý (nhất là cao su và thiếc). Đó là thuộc địa lớn nhất của Hòa lan.

(D.I.)

■

Tại sao một yard, thước Anh, lại chỉ có 91cm4 của thước tây ? — Một ngày kia, vua Henri 1er nước Anh, bực mình vì bộ quần áo may chật, bắt thợ may đo chiều dài một tay áo mà nhà vua ưng ý. Rồi ra lệnh khắp trong nước phải lấy chiều dài ấy làm mẫu thước.

(D. I.)

NGƯỜI TA KHÔNG HIỂU MÌNH ?

Trả lời

1— A. Dễ yêu và không ích kỷ.

B. Tự xét tâm trạng mình nhiều quá. Nguy hiểm.

2— A. Có khuynh hướng trở nên cái trung tâm điểm của mình.

B. Có khuynh hướng kiêu ngạo, hơn là quá chăm chú làm đẹp lòng.

3— A. Muốn được yêu, cần tình yêu.

B. Cố sống một cách hoàn toàn.

4— A. Có khuynh hướng muốn buồn phiền cho chính mình.

B. Bẩm sinh là một tâm hồn lạc quan.

5— A. Mắc bệnh kém hèn đầy đủ

B. Có lòng tự tin, một dấu hiệu tốt.

6 — A. Thiết thực và sáng suốt trong sự thủ thân.

B. Có khuynh hướng tự tôn tự trọng, nhưng không thiết thực lắm.

7— A. Có khuynh hướng quá ích kỷ.

B. Một tâm hồn quảng đại và khoan dung.

8— A. Chứng triệu một tính tình nhớ tiếc phức tạp.

B. Một tâm trạng lạc quan và đặt nhiều hy vọng vào tương lai.

9—A. Dấu hiệu của sự nhu nhược, sợ mất.

B. Rõ ràng tin chắc mình lắm.

10— A. Có thừa tình yêu để sẵn một bên.

B Tự thích mình nhiều quá.

11— A. Muốn được có cảm tình ; và có khuynh hướng tán tỉnh.

B. Là một người dễ thương và dễ chơi.

12— A. Quá bận khoăn tự bênh vực mình.

B. Dấu hẹp lòng tự tin.

13— A. Có thể, nếu cần, lắng hết tâm trí.

B. Khó lòng bình tĩnh mà lưu hết tâm trí vào việc gì

14— A. Lại một dấu hiệu sự kém hèn đầy đủ nữa.

B. Có lòng tự tin về những ý kiến của mình.

15— A. Bồng bột sống và học.

B. Mình cần phải là tri kỷ của mình.

16— A. Có tính cách cá nhân rõ rệt.

B. Thiếu thông minh, dấu hiệu kém hèn.

17— A. Cẩn thận quá ; nên tin sự xét đoán của mình hơn một chút.

B. Ghét do dự và có can đảm.

18—A. Có thể thích những cái tốt đẹp ở đời này.

B. Có khuynh hướng bồng bột quá ; nên cố khoan thai hơn.

19—A. Mẫn tiệp và hoạt động, nhưng có khuynh hướng thiếu sự khoan dung, tử tốn.

B. Khoan dung và hiểu biết.

20— A. Cố giấu giếm cái tâm trạng thực của mình ; không thích để người ta hiểu mình.

B. Cố nhiên là người ta không hiểu mình lắm lắm ; nhưng không để cái đó làm phiền mình

Noel Jaquin

(Tit Bits)

NGÀY NAY NÓI CHUYỆN

Các bạn nhớ mỗi tuần chỉ nên hỏi hai câu, dưới mỗi câu hỏi để trống một khoảng giấy cần cho lời đáp và ngoài phong bì đề rõ : « Ngày Nay nói chuyện » cho tòa soạn khỏi lẫn lộn trong các giấy má khác.

Melle Hoàng thị Lan Haiphong — Nguyên cách đây hai tháng, sáng nào khi tôi rửa mặt tôi cũng thấy có đến hai, ba cái lông mi rơi ra.

Rồi mắt tôi kém dần đi nhìn ra ngoài nắng thấy chói và có nhiều rẻ lắm. Hai bên khía mắt hết lông mi và đỏ ra.

— Cô đau mắt hột rồi. Nên lại chữa ngay ở bệnh viện một nhà chuyên môn chữa mắt. Chớ dùng thuốc lăng nhăng bệnh nặng thêm lên sẽ khó chữa.

Q. T Hadong — Mới 15 tuổi mà đã có râu. Chúng mọc 1 cm (2 ngày). Vậy là thế nào và vì lẽ gì ?

— Cạo đi. Có râu sớm là dấu hiệu sự khỏe mạnh không nên sợ.

Cô 63 Haiphong — Tôi chơi với một bạn gái. Yêu hay không tôi chưa được rõ lòng tôi.

Đến tai thầy mẹ tôi, đem lòng ghét bỏ phỉ báng tận cùng, và làm khó dễ người bạn tôi. Tôi luôn luôn ở vào tình thế « vợ hai » sau những lời diễu mỏc của thầy mẹ tôi. Mặc dầu tôi đã phải theo mệnh lệnh làm những việc mà trước đây, không bao giờ tôi mó tay tới hỏi tôi còn được đi học

Tôi không còn biết ăn ở ra sao nữa trước sự đe bỉu khinh khi của thầy mẹ tôi.

— Có phải hết sức tỏ cho thầy mẹ cô biết rằng cô rất thẳng thắn, trong sạch. Cha mẹ vẫn lo cho tương lai của con, và chỉ sợ con sa ngã

T. K. — Muốn tình nguyện xin vào hội Hồng thập tự thì đến Đốc lý ký tên hay là đến xin vào hội.

Khi đã ký tên ở Đốc lý rồi thì bây giờ gọi đến hay là khi nào có chiến tranh mới gọi đến.

— Sao không viết thư hỏi hội Hồng thập tự, hay sở đốc lý ? Vì sự định đoạt chỉ ở đấy, và sẽ có thể thay đổi tùy thời, tùy trường hợp.

Ngọc Tân Hanoi — 1) Muốn cho nở ngực mua thuốc Kala - Busta bán ở Magasins Chaffanjon hay thuốc nở vú ở Mỹ viện Amy bôi có hại gì không ? Và có công hiệu gì không ? Nên mua thuốc Kala-Busta hay thuốc nở vú.

Vú nở mà ngực không nở cũng không đẹp. Vậy hơn hết là nên luyện tập thân thể. Sự hô hấp và vận động sẽ làm cho lồng ngực nở nang và tự nhiên vú cũng nở. Luyện tập thân thể lại lợi được trong người lành mạnh luôn luôn. Còn như hai thứ thuốc trên kia tôi không rõ công hiệu như thế nào, vì chính tôi chưa bao giờ dùng tới.

2) Tôi 18 tuổi cao 1m55 người gầy vậy cao như thế đã vừa chưa và có thể cao được nữa không ?

— Cao như thế là vừa tầm đấy. Nhưng giá đừng gầy thì càng hơn. Nếu luyện tập thân thể thì còn cao hơn được vài phân nữa, không phải vì người cô mọc cao lên, nhưng vì lưng cô thẳng ra. Luyện tập, thân thể lại nở và càng đẹp ra vì gầy vẫn xấu.

B. Saigon — 1) Bệnh động kinh rất nguy hiểm ai cũng biết vậy, bệnh đó có thể chữa khỏi được không, và chữa cách nào cho chắc chắn, cách đề phòng

2) Chuyến train direct từ Bắc vào Nam hay từ Nam ra Bắc, hành khách có thể mang theo một con vật gì nhỏ, chẳng hạn một con gà có được không.

3) Các loại sách Tự lực Văn đoàn nhiều quyển hết đã lâu, rất nhiều người muốn mua, tại sao không tái bản.

—1) Động kinh có nhiều thứ, phải biết rõ căn bệnh mới chữa được. Nên đến hỏi bác sĩ.

— 2) Có, mang được nhưng tiền cước trả rất đắt. Con gà thì không biết phải trả tiền cước bao nhiêu, chứ một con chó con, một con mèo nhỏ phải chịu tiền cước cao hơn tiền vé hành khách.

— 3) Có, đương lục tục tái bản.

Lê Tư Bình định — Mộng tinh, di tinh làm hại sức khỏe thế có làm cho thân thể không cao lớn được chăng ?

— Trước hết có hại cho sức khỏe của thân thể, và làm cho thân thể bị sút kém, có khi thành tàn tật nữa (sách thuốc có nói đến những chứng tê liệt chân tay hay một phần mình). Nhưng hại cho tinh thần cũng chẳng kém. Vậy ông nên chữa ngay, nhất là bệnh di tinh.

Vạn Toàn, Ninh hòa — 1) Những độc giả N. N. mua năm hoặc mua 6 tháng trăng vào kỳ số Mùa xuân ra ; N. N. có gửi Số mùa xuân cho độc giả không ? Hay là phải đặt tiền trước mới có ?

— Số Mùa Xuân Ngày Nay cũng như những số đặc biệt khác đều biếu không các độc giả mua dài hạn. Miễn là hạn báo vẫn còn trong thời kỳ ra số đặc biệt, độc giả vẫn nhận được và không phải đặt tiền trước.

(Xem tiếp trang 14)

Bút máy — Ngòi vàng của ◆◆ HOA-KỲ ◆◆

PARKER giá 23p50 34p50 50p75.
WATERMANN giá 17p50.
EVERSHARP giá 9p25 15p25 24p50 38p85.
CONKLIN giá 16p50.

Ngòi thủy-tinh

KAOLO giá 5p00

KHẮC TÊN. — Có máy điện khắc tên vào bút không tính tiền. Làm quà cho một người bạn một cái bút máy có khắc tên người bạn đó vào thì không gì nhã và quý bằng.

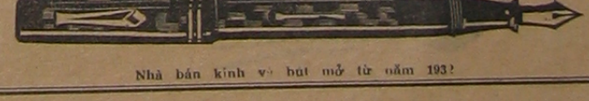
GỬI KHẮP ĐÔNG DƯƠNG. — Những bút của bản hiệu gửi đi đều có thơ chuyên môn xem rất cẩn thận và mỗi cái bút gửi đi đều có facture ghi số làm bảo-đảm.

Nếu đủ ở xa mua cũng không ngại mua phải hàng sấu

MAI-LINH

60-62, Avenue Paul Doumer — HAIPHONG

● Téléphone 322. Boîte postale No 41 ●

Nhà bán kính và bút mở từ năm 1932

BƯỚM

(Tiếp theo)

NÀNG hỏi Hợp :

— Anh ấy bỏ học từ bao giờ ?

Thấy vẻ ngơ ngác của Hợp, nàng biết mình đã hỏi một câu không có mạch lạc gì ; nàng nói chữa :

— Nghĩa là anh ấy ốm từ bao giờ ?

Hợp đáp :

— Đã lâu. Hình như vào quãng mùa đông năm ngoái.

Một cơn gió mạnh nổi lên. Thu chỉ mấy bông cỏ kim đương lăn trên cát bảo Hợp :

— Ngựa của anh Hợp chắc về nhất.

Nàng quay ra để được tự do nghĩ ngợi, lấy cớ là gỡ bông cỏ kim của nàng vướng vào một mô cát. Mỹ nói :

— Gió mạnh quá. Có lẽ trời sắp bão, về thôi.

Thu đi chậm lại. Nàng quặt hai tay ra sau gáy giữ chặt nón, ngửa mặt đón lấy gió, mắt lim dim và trong lòng hồi hộp. Nàng đã hiểu được vì cớ gì Trương bỏ đi. Nàng sung sướng lẩm bẩm :

— Phải rồi. Trương đi vì không muốn mình khổ, Trương liều vì mình.

Nàng sung sướng vì cái cảm tưởng thấy mình rất cao quý đối với Trương. Trương yêu nàng và tôn trọng nàng một cách siêu việt chứ không như những bạn của Mỹ chỉ coi nàng như một người con gái thường, tán tỉnh để thỏa một sở thích riêng hay vì lòng mong mỏi lấy một người vợ có nhan sắc và giàu. Thu ngầm trách Trương sao không bảo cho nàng biết. Nàng thốt nghĩ đến việc cứu Trương và bồi hồi thấy trước hết cái oanh liệt của công việc nàng.

— Bây giờ cũng chưa chậm. Mình phải đến với Trương. Đợi anh ấy thì không biết đến bao giờ vì anh ấy yêu nhưng anh ấy kiêu ngạo lắm kia.

Nàng bàng hoàng với cái ý tưởng tìm đến Trương vì ý ấy hợp với sự mong mỏi không tự thú bấy lâu của nàng. Thu điều Trương là kiêu ngạo, nhưng chính Thu trước kia sở dĩ không đến với Trương cũng vì nàng kiêu ngạo cho mình làm việc ấy là tự hạ đối với Trương. Giờ thì nàng đã có một cớ để khỏi tổn hại đến lòng tự cao là đến để mong vớt Trương ra khỏi vòng trụy lạc.

Về Hà-nội, hỏi dò mãi Thu đã biết được chỗ ở của Trương, nhưng hơn một tháng sau nàng mới thấy đủ can đảm tìm đến nhà Trương. Nàng dừng lại trước cửa, lưỡng lự ; quả tim đập mạnh quá khiến nàng hoa mắt phải chống tay vào gốc cây trên hè. Nàng đương nghĩ không biết có nên vào không thì thoáng nghe trong nhà Trương có tiếng đàn bà. Nàng không lưỡng lự nữa ; sẵn có cái xe, nàng lên ngồi rồi bảo kéo đi thật mau.

Hút vào một lần, Thu vẫn định tâm là sẽ trở lại ; trước khi lại, nàng viết cho Trương một bức thư.

« Anh Trương.

« Em muốn đến thăm anh ngày thứ hai sau, 16 Octobre. Vì lẽ gì rồi anh sẽ hiểu. Anh nhớ cho, đúng 10 giờ sáng hôm đó, anh nên có ở nhà một mình. »

Thu cắn bút mãi không biết ký tên là gì để khỏi lộ nếu có ai xem trộm thư, mà Trương xem lại biết được là nàng. Thu toan ký : « Người chỉ nhận được của anh một bức thư », bỗng mỉm cười, chớp mắt một lúc ngẫm nghĩ rồi đặt bút quả quyết viết « Người để quên chiếc áo cánh ở đầu giường. »

— Thế này thì hẳn chỉ mình Trương biết và biết chắc chắn là ai. Chắc Trương hoảng sợ không hiểu tại sao mình lại biết được.

Nghĩ vậy, nàng lại thấy yêu Trương hơn lên một chút ; nàng mỉm cười, tinh nghịch nhắm một bên mắt và lẩm bẩm như nói với Trương :

— Chắc anh phải phục em là tài.

Ngày thứ hai, Thu dậy thực sớm. Nàng muốn sắm sửa đi ngay, sợ ở lại nhà đến gần giờ đi có việc gì bất thần ngăn trở chăng. Nàng mở cửa sổ nhìn trời :

— Hôm nay chắc giời nắng. Mình có thể mặc áo màu sáng được.

Nàng ngẫm nghĩ không biết Trương thích màu áo gì. Sau cùng nàng chọn chiếc áo nhã nhất của nàng, một chiếc áo lụa chơn, cúc thuỷ tinh trắng.

— Thế này để khỏi lẫn với những cô gái giang hồ vẫn đến nhà Trương.

Nàng thấy hơi chán nản.

— Kệ xác anh ấy. Anh ấy sướng chán. Cần gì đến mình. Hơi đâu.

Vừa nghĩ vậy nàng vừa thoa phấn lên má ; nàng vui sướng thấy hai con mắt nàng trong gương có phần sáng và trong hơn mọi ngày. Nàng nhớ đến hôm ngồi trên xe điện lần đầu nhận thấy hai con mắt Trương có một vẻ đẹp là lạ và não nùng như có ẩn một nỗi đau thương không cỗi rễ. Nàng nghĩ thầm :

— Chắc anh ấy cũng thấy mắt mình đẹp.

Ra đến ngoài, bà Bát hỏi :

— Cô đi đâu sớm thế ?

— Cháu đi mua cái khăn quàng.

Bà Bát nói đùa :

— Phải, cô đi mua bán sắm sửa cái gì thì phải đi thật sớm nếu không thì không kịp về ăn cơm.

— Dì cứ nói thế, chứ cháu có thích diện lắm đâu. Đấy dì xem, cháu ăn mặc thế này này.

Bà Bát nhìn Thu mỉm cười :

— Ấy, cô ăn mặc thế mà lại đẹp. Mà độ này tôi trông cô có phần đẹp hơn.

TRUYỆN DÀI của NHẤT-LINH

TRẮNG

Thu sung sướng, vui như hoa nở:

— Thế à dì? Con có về muộn, dì đừng đợi cơm nhé. Có lẽ con chơi đằng chị Thuận hay đằng chị An. Có lẽ thôi...

Thu đi bộ ra hàng Khay để mua khăn quàng. Đương đứng vơ vẩn ngắm vào cửa hiệu, nàng thấy hoạ sĩ Văn đi qua.

— À may quá. Anh vào đây với tôi.

Thấy nàng mừng cuống quít và ân cần vồn vã mình, Văn hơi sửng sốt. Chàng mở chừng hai mắt hỏi rồn:

— Cái gì thế? Cái gì thế?

— Anh vào đây chọn cho tôi cái khăn quàng nào thật đẹp. Loài mỹ thuật các anh chỉ ích lợi cho loài người những lúc này thôi.

Nàng cố ý mua cái khăn mắt thật nhiều thì giờ để khỏi nóng ruột đợi đến giờ lại nhà Trương. Văn tuy có việc cần nhưng chàng cũng vui vẻ chiều Thu. Chàng sung sướng đoán là Thu mến mình nên chàng chùng chình không chịu mua cho xong chiếc khăn. Chàng nghiệm thấy Thu vui tươi hơn mọi lần gặp ở Sầm-sơn và nhất là hai con mắt nàng nay long lanh có duyên lạ lùng.

Thu trả tiền, quàng ngay chiếc khăn lên cổ mỉm cười chào Văn rồi đi lướt qua một vài hiệu khác mua các thức lặt vặt. Nhìn đồng hồ thấy mười giờ kém năm, nàng vội gọi xe thuê đến phố Trương ở. Lên ngồi trên xe Thu mới thấy bắt đầu nóng ruột. Nàng tự nhủ:

— Mình sợ hãi điều gì? Ai biết được. Còn đối với anh ấy? Nếu mình đến nhà một người đàn ông khác có lẽ cũng đáng sợ thật, nhưng đối với Trương...

Thu tin là Trương yêu nàng lắm, yêu một cách tôn kính nên nàng chắc Trương không dám xúc phạm đến mình.

Trong lúc đó, Trương đứng sau một cánh cửa sổ mở hé nhìn ra đầu phố. Chàng mong Thu đến sớm nên chàng đứng đợi như vậy hơn một khắc đồng hồ; chàng đứng yên mặc dầu đã chồn chân vì chàng không muốn bỏ lỡ cái phút sung sướng được trông thấy bóng thân yêu hiện ra ở ngoài đường. Trong mấy hôm chờ đợi, chàng không thể ngồi yên ở nhà, rủ anh em đi chơi suốt ngày đêm. Chàng không biết sẽ khổ sở đến bực nào nếu phải đợi Thu dăm hôm nữa.

— Nhỡ Thu không đến...

Vừa nghĩ thế xong thì chợt thấy bóng Thu hiện ra ở gốc một cây bàng. Nàng giở ví tay trả tiền xe rồi đi về phía nhà Trương. Tới nơi, Trương thấy nàng đi thẳng hình như không định rẽ vào rồi bỗng nàng ngừng lại nhìn ngang nhìn ngửa một lúc.

Trương lấy tay đẩy cánh cửa sổ cho mở rộng để Thu biết là có mình đứng đợi rồi chàng chạy ra phía cửa buồng khách. Thu đã vào tới nơi; đến lúc gặp nhau, hai người thấy thản nhiên như không; Thu chào trước và Trương nghiêm trang hơi cúi đầu chào lại hình như trong một cuộc đến thăm rất thường của hai người quen.

Thu đi ngang qua mặt Trương tiến thẳng vào chỗ đặt bộ « sa-lông ». Nàng đứng nhìn một bức tranh vẽ mấy người Thổ đứng cạnh một con ngựa trắng, lẩm bẩm:

— Tranh này của anh Văn vẽ.

Có tiếng giầy xích động ở ngoài cổng. Thu đoán là Trương ra khóa cửa vườn; nàng bất giác lo sợ tuy nàng đã biết cần phải đóng cửa phòng khi có khách đến. Thấy trên bàn đã để sẵn ấm chén, Thu biết là trong nhà không có đầy tớ. Lại có cả một hộp bánh ngọt mua ở hiệu Charles. Nàng giật mình nghĩ:

— Suýt nữa thì hai người chạm trán nhau ở hàng Khay. Cũng may.

— Mời cô ngồi.

— Anh để mặc em.

Thu ngồi xuống ghế mở ví lấy chiếc khăn tay khi Trương rót nước mời nàng uống. Hai người uống rất thong thả, từng hụm nhỏ một và hình như đương chú ý ngẫm nghĩ đến hương vị của nước chè.

Thu hỏi:

— Anh ở đây từ bao giờ?

— Từ độ ấy.

— Thế à?

Trong trí hai người cùng thoáng hiện ra cái cảnh về ấp ăn mừng thọ. Trương thầm trách mình sao ngồi cạnh Thu lại ngượng nghịu, rút rát một cách vô lý như thế. Chàng muốn bắt đầu nói với Thu những câu thân yêu nhưng vẫn không dám, vì thấy vội vàng quá, chưa phải lúc bắt đầu. Chàng lại nhấc chén nước lên, uống từng hụm nhỏ; bàn tay chàng cầm chén hơi run. Thu hỏi:

— Em đến chậm để anh phải đợi có phải không?

Trương nói:

— Anh nhận được thư của em hôm kia.

Lần đầu tiên Trương xưng hô « anh em » với Thu, nhưng chàng cũng không để ý đến.

— Em đến làm gì nữa. Khổ anh quá.

Câu nói ruồng rẫy của Trương khiến Thu sung sướng và càng tự nàng thấy việc mình đến là cần thiết cho Trương.

— Từ trước đến nay, em có biết gì đâu.

Trương ngạc nhiên hỏi:

— Em biết gì cơ?

Thu ngỏ luôn cái cớ xui nàng đến để nàng khỏi ngượng với Trương và để Trương khỏi tưởng lầm mình.

— Vì thế nên giờ em mới hiểu sao trước kia anh đột nhiên bỏ đi. Anh cũng chẳng nên thất vọng. Chịu khó chữa thì khỏi. Tại anh lại cứ liều hình như không muốn khỏi.

Trương nhẩm nghĩ không biết có nên nói rõ cả sự thực về cái chết sắp đến nơi của mình hay cứ để Thu tưởng là mình hết đau xoàng? Chàng nhìn Thu và so lúc đó chàng thấy Thu đẹp thế, đẹp hơn hết từ xưa đến nay; chàng lại chắc Thu yêu chàng, có lẽ yêu chàng cũng như chàng yêu Thu; nói ra chỉ thêm làm đau khổ. Hai người lặng lẽ nhìn nhau một lúc lâu. Trương nói:

— Lúc này anh không muốn nghĩ gì khác cả. Nhờ em anh như người sống lại... được một lúc như lúc này rồi mai anh có chết cũng cam tâm.

(Còn nữa)

NHẤT-LINH

VUI CƯỜI

Của Lý Toẹc

Luật tạo hóa

A hỏi B:

— Sao Tây và Khách Vân-nam họ to lớn thế mà Annam thì cứ bé choắt đi ?

— A, Đó là theo một luật chung Tạo Hóa « Nóng thì chầy ra, rét thì đông lại », Annam mình vốn xứ nóng, hễ nóng lên thì chầy ra — mồ hôi đầy — nên chỉ không to được, còn Tây và Khách Vân-nam vốn xứ rét, ăn vào đến đâu đông lại đến đấy làm gì mà chả lớn.

— Thế sao Tây-đen cũng ở xứ nóng mà vẫn to lớn ?

— Hừ ! Tây-đen họ là, đồng đen đồng đen lại là mẹ vàng thì chầy thế quái nào được.

●

Lo xa !

— Sao anh lại sơn ô-tô ngộ nghĩnh thế kia ? Một bên xanh, một bên đỏ ?

— Để cho những người làm chứng đi hai bên đường, khai khác nhau, nếu tôi có chẹt phải ai !

●

Của K

Mưu lạ

KHÁCH HÀNG — *Nhỏ ! làm thịt bò xào chua, xúp vi-cá và bồ câu ấp cua bể.*

NHỎ — *Dạ không có ạ.*

Khách hoang lựa qua các món ngon khác, nhưng món nào cũng không có.

— Thế người ta viết những món ấy vào cái bản kê món ăn này làm gì ?

NHỎ — *Đấy chỉ là cái mưu của chủ tôi làm cho khách hàng trở nên ngon miệng đấy thôi ạ.*

●

Cái lợi của quảng-cáo

Mark Twain đứng chủ trương một tờ báo trào phúng. Một ngày kia, ông thận được một độc giả, lại vừa là một thương gia, bức thư sau này:

Thưa Ngài,

Mai này, trong khi lật tờ báo, tôi bắt gặp một con nhện. Xin Ngài làm ơn cho biết đó là điềm hay hay dở lắm dở.

Mark Twain trả lời lấy như vầy:

Ngài đã gặp phải một con vật rất thông minh. Con nhện ấy nó đã nhanh tra khắp cả sổ sách trong bản báo. Nó tìm những người đăng báo, thưa ký lại giao kèo về quảng cáo, để có thể giăng tơ, làm tổ trước cửa hàng người ấy, mà sống một cách gện ổn.

●

Lời nói của Pirandello

Pirandello, sau khi được giải thưởng Nobel, qua du lịch ở Paris.

CABINET D'ARCHITECTE

LUYỆN, TIẾP, ĐỨC

42 Borgnis Desbordes, Hanoi

Téléphone : 679

—Thầy cháu có nhà không ?

—Có. Nhà của thầy cháu đấy ạ !

Người ta đặt tiệc để thết. Trong tiệc Pirandello phải gắng gỏ để nghe những bài diễn văn ca tụng mình. Cuối cùng đến lượt, văn sĩ phải đứng lên nói vài câu ngắn ngắn rồi kết luận :

Xin các ngài thứ lỗi cho. Tôi nói ít thế này là vì tôi không phải một nhà hùng biện. Nhưng có một ở để các ngài có thể tha thứ cho, là tôi hết sức làm việc để tập viết, thành thử không có thì giờ để tập nói.

●

Gia-đình lạ

— Đã mười mấy năm, vợ chồng tôi vẫn ăn ở với nhau như ngày mới cưới.

— Thế sao anh lại bảo là hôm qua anh gây lộn với chị ?

— Thì chúng tôi gây lộn nhau ngay từ ngày mới cưới.

●

Ra thế

THẦY ĐỘI — *Tao trông mầy khả nghi lắm. Mắt thì lấm la lấm lét, hay ngảnh đầu lại nhìn trộm mọi người, mỗi lần đi thì cứ lần theo bức tường. Đích thị mày là một thằng gian rồi.*

— Oan con quá. Chỉ vì ở đằng sau, con rách một miếng quần rất lớn.

●

Của Hư-Vô

Diễn lại

QUAN TÒA — *Anh bị phạt một thang tù về tội ăn quịt cao lâu. Anh có còn kêu ca gì nữa không ?*

TỘI NHÂN — *Con muốn xin tòa cho con được diễn lại như tòa thường bắt diễn lại các vụ án mạng ạ.*

●

Không biết

THẦY — *Những đêm đông giá rét, trò nằm trong chăn ấm, đệm êm trò có nghĩ đến ai không ?*

TOE — *Con không biết được ạ.*

THẦY — *Sao lại không biết được là thế nào ?*

TOE — *Vì ở nhà con chỉ có ổ rơm để nằm và chiếu cói để cắp thôi ạ.*

N. N. nói chuyện

(Tiếp theo trang 11)

2) Sức học năm thứ nhất ban thành chung, vì công việc làm ăn bắt buộc chẳng theo học được ; mình tự học bằng cách gửi thư (Cours par Correspondance) có được kết quả tốt không ? Hay là mua sách và loại sách gì có giá trị ? Cours par Correspondance còn dạy hay không ? Và adresse của lớp ấy ?

— Học bằng cách gửi thư (cũng gọi là cách hàm thụ) là một lối học rất tiện và có ích cho những người ham học như ông. Đã từng có những người học lối hàm thụ mà thành tài được. Chúng tôi biết hai trường dạy lối này ở bên Pháp : École universelle par correspondance và École A. B. C. Ông gửi thư sang hỏi, họ sẽ biếu cuốn thể lệ.

Nguyễn thị Kim Phượng, Gia Lâm — Bị đau mắt, hột nên tra thuốc gì. Ông cho biết vì không muốn lại bác sĩ (vì như thế tốn lắm)

— Anh có ký vào đây không ?

— Bẩm không.

— Thì chữ ký của anh đây.

— Nhưng hôm tôi ký không có cái gạch ở dưới cơ mà !

— Không có thuốc nào thực công hiệu. Nên đến ngay bác sĩ chuyên môn chữa mắt mà chữa. Trong khi chờ đợi và giữ cho bệnh khỏi nặng quá lên, có thể dùng tạm Collyre sulfate de Zinc mua ở hiệu bào chế.

Đặng tim Thái Bình. — Tôi có hỏi một, người con gái năm nay 18 tuổi, đẹp, làm vợ mà trước người ấy đã có một người yêu rồi, và bằng lòng lấy tôi là vì vâng lời cha mẹ. Khi gần cưới tôi có bắt được một bức thư vô danh gửi cho tôi nói xấu người ấy, và trong thư nói người tôi sắp cưới không bằng lòng tí, và sau khi cưới sẽ bỏ đi, hoặc tự tử, vậy có nên lấy hay không, và có nên tin cái thư kia không. Nếu lấy về sau sợ có hại gì không, như thế làm cách nào cho tiện.

— Khi người ta đã vì vâng lời mẹ mà nhận kết hôn thì ái tình sẽ không lấy gì làm đằm thắm lắm.

Điều ấy cũng đủ cho ông quyết định bỏ dở việc nhân duyên của ông với người không yêu ông rồi. Bức thư kia có thể coi như những lời báo trước về hạnh phúc của ông được. Sao không hỏi thẳng vị hôn thê ?

Mais qui Vinh-yên — Còn nhỏ (nhỏ người và nhỏ tuổi), và bắp thịt đã nổi rõ ở chân và ở tay, thế có lớn nữa không ? Tập theo như cách tập ở trường, có lớn không ? có thuốc nào uống cao người không ?

— Khi bắp thịt dài, nổi nhưng không cộc lắm và gân guốc lắm thì thân thể sẽ đều hòa. Bắp thịt rõ sớm, nếu không vì luyện tập dữ quá hoặc vì làm những việc nặng nhọc về chân tay, thì có thể là một dấu hiệu tốt không có gì đáng lo. Tập thể thao nên theo phương pháp.

Trần t. Lý Hanoi — Tôi thường nghe thấy người ta nói rắn phủ mèo. Sự ấy có thật không ?

Nếu có, sao mèo không đẻ ra rắn ?

— Không, chính có người đã trông thấy một con rắn quấn lấy một con mèo, nhưng không phải để phủ phiếc gì, mà để tranh của mèo con chuột mà nó vừa bắt được. Con mèo ngất đi vì nọc rắn, nhưng chẳng bao lâu nó sẽ tỉnh dần lại, có lẽ vì trong máu nó có chất chống lại với nọc rắn. Không có lý gì mà hai con vật khác giống đến như con mèo và con rắn lại phủ được nhau.

Phải, nếu có, sao mèo không đẻ ra rắn, cũng nói có lý lắm.

Ngọc Hồ — 1) Khi người ta tức giận hay đau khổ nếu khóc được có lợi hay không ? Và trái lại nếu ăn thẳm mà nuốt nước mắt thì có hại cho tim không ?

— Có lợi : sẽ bớt bực tức và đau khổ đi đôi chút, nhất là đối với đàn bà. Nhưng giá có thể ăn thẳm được vẫn hơn, tùy mình có hại vì thế hay không, không cần lắm ; nhưng điều chắc chắn là mình tập sống để không sợ những đau khổ ở đời.

2, Ở Bách-Thú, trên bãi cỏ, tôi thường nhận thấy từng quãng một lại có cái biển đề « danger de mort » như vậy là thế nào ?

— Danger de mort là « nguy hiểm chết người ». Ở một vài nơi trong bách thú, có chôn nông những giây điện luồng mạnh, tấm biển kia báo trước cho người ta đừng đào đất ở những chỗ ấy.

CÓ CỨNG MỚI ĐỨNG ĐẦU GIÓ

Vợ chồng

(Tiếp theo)

PHỤC TÒNG

NGOÀI việc ở chung và tương trợ lẫn chồng vợ đều có quyền như nhau, bất cứ về việc gì khác quyền chồng cũng lớn hơn vợ nhiều, có khi lại nhiều quá nữa.

Ngày xưa, quyền của chồng không ai chối cãi, cả đến các bà vợ cùng các thánh hiền đều coi quyền ấy là một sự dĩ nhiên, một luật thiên nhiên, trời đã định ra, người ta chỉ có việc nhắm mắt theo. Tam tòng và tứ đức không phải là của riêng gì văn minh của Á-đông mà ta có thể vin vào đấy để tự kiêu, tự hào; ở những nước khác ở châu Âu chẳng hạn về thời cổ, lúc còn là dã man, vợ cũng phải phục tòng chồng một cách triệt để như ở Á-đông ta vậy.

Thửa ấy, vợ chỉ là một đồ vật của chồng; chẳng thế mà chồng lại có thể đem bán được, như trong truyện một anh chàng thua bạc đem vợ gán cho người khác!

Bây giờ, tình cảnh của một người vợ không đến nỗi như thế nữa, và các nhà tôn cổ nhìn những luật ngày nay về quyền của vợ chồng, hẳn phải lắc đầu mà than cho luân thường đạo nghĩa, phong hóa đảo điên.

Nhưng ngẫm cho kỹ cái nguyên tắc phục tòng đời xưa vẫn còn nguyên; các cụ chưa nên vội lo. Vợ, đời nay, vẫn phải phục tòng chồng như xưa.

Tại làm sao thế nhỉ? Người ta cũng không biết nữa. Không phải là vì bây giờ chồng khỏe hay khôn hơn vợ nữa rồi! Câu « ngàn tầm nhờ bóng tùng quân... » là một sự mỉa mai đối với những ông chồng nhỏ bé có những bà vợ nặng 120 kilô. Và những ông chồng dần dộn ngốc nghếch thì che chở làm sao được

những bà vợ tinh khôn làm thầy kiện hay đỗ đốc tờ!

Thật ra, vợ phải phục tòng có lẽ chỉ vì phong tục, nghĩa là vì thói quen. Mà luật chỉ là phong tục của một nước viết thành sách.

Theo luật hiện hành, thì ở trong đoàn thể vợ chồng, chồng là người đứng chủ trương. Luật hộ Bắc-kỳ hay luật 1883 áp dụng cho dân Annam ở Nam-kỳ và các nhượng địa đều định như thế cả, các bà hay cho râu chồng vào trán nên nhờ rõ cho!

Kết quả của sự phục tòng ấy là những gì?

Bắt đầu về nhà chồng, vợ đã mất hẳn tên tuổi. Những tên mỹ miều, khả ái, cô Lan, cô Huệ từ đấy không ai gọi đến nữa: *cô ấy đã lên bà và đội tên chồng*. Luật không bắt hẳn rõ như thế, có lẽ việc hợp với phong tục quá và hóa ra một sự dĩ nhiên rồi. Nói mất hẳn tên cũ khi còn con gái thì cũng hơi quá; thật ra, từ lúc lấy chồng, thì trong những giấy má quan trọng, cô Nguyễn-thị-Lan chẳng bao phải biên thêm cả tên chồng nữa: bà Phạm-văn-Kèo tức Nguyễn-thị-Lan. Nhưng lúc tự xưng và lúc ký tên, thì bà ấy chỉ dùng chữ Kèo là hợp lẽ lắm rồi.

Lấy tên chồng, và nhân tiện *lấy cả quốc tịch của chồng*. Một cô con gái ngoại quốc, người Tàu hay người Nhật chẳng hạn, lấy chồng Annam tự nhiên là hóa ra người Annam, được đủ hết cái sung sướng làm dân Annam. Nhưng nếu người đàn bà ấy là người Pháp?

Theo luật nước Pháp, thì đàn bà cũng theo quốc tịch của người chồng. Vì vậy luật hộ Bắc-kỳ, điều thứ 16, mới quyết định rằng đàn bà Pháp lấy chồng Annam thì cũng thành ra quốc dân Annam. Nhưng một đạo chỉ dụ của Thống lĩnh Pháp năm 1930 lại định trái hẳn: « Đàn bà Pháp lấy chồng thuộc dân hay dân bảo-hộ Pháp vẫn là công dân Pháp, và con cái đẻ ra sẽ là công dân Pháp cả. « Và một đạo chỉ dụ của ông Thống lĩnh Pháp hẳn là ở trên cả luật hộ Bắc-kỳ.

Lấy tên chồng, quốc tịch chồng xong, vợ còn phải theo chồng. *Chồng ở đâu, gió ban thờ gia tiên ở đâu, vợ phải ở đấy*. Lên thượng du hay xuống biển ở, việc đó tùy ở người chồng, và quyền của chồng, là bắt vợ phải theo.

Nặng rằng phận gái chữ tòng,
Chàng đi thiếp cũng một lòng xin đi...

Các cô Kiều đời nay vẫn còn phải như cô Kiều đời xưa vậy. Và việc:

Tay mang khăn gói qua sông
Mẹ gọi mặc mẹ, theo chồng cứ theo

không phải là vì lòng thương chồng mà có thể là một sự bắt buộc.

Theo chồng, không phải chỉ đi theo mà ở, lại còn có nghĩa là theo mệnh lệnh của chồng nữa. Thí dụ như chồng nói với vợ: tôi cấm mình không được lại chơi đằng nhà lão Thân X... Ấy thế là vợ phải theo, dẫu muốn đến nhà lão Thân ấy thế nào nữa cũng đành chịu. Hay là thư từ riêng của vợ, chồng đều có quyền mở bóc ra, tuy thư từ riêng của chồng, vợ chỉ có quyền nhìn phong bì mà thôi.

Cũng như là việc ngoại tình. Chồng có ngoại tình thì không sao, vợ chỉ có thể chép miệng mà than thân, còn vợ, nếu vợ có ngoại tình, thì không những chồng có quyền rẫy bỏ, mà vợ còn phạmội nặng nữa. Sự bất công ấy không phải là vì đàn ông làm ra luật, mà là do ý tưởng về gia đình xã hội. Đàn ông có ngoại tình, con đẻ ra không nhập gia đình, chứ đàn bà có ngoại tình, là có thể đem con của người khác giả làm con chồng được: thế thì lỗi của người đàn bà ấy là lỗi đối với chồng và đối cả với xã hội nữa vậy.

Sau cùng, đàn bà làm việc gì cũng phải có chồng cho phép: kiện cáo, giao ước, tặng cho,

chuyển dịch, cầm thế, buôn bán hay làm một chức nghiệp gì cũng vậy. *Sự cho phép ấy có thể công nhiên hay mặc nhiên*. Thí dụ như vợ ra mở ngôi hàng, chồng không muốn cho nhưng sợ vợ, cứ im không nói gì: ấy là cho phép rồi.

Nhưng vợ muốn kiện chồng chẳng lẽ lại xin phép chồng. Ở trường hợp này hay lúc chồng không đủ tư cách cho phép, vợ cần phải xin phép tòa án: trước các tòa Nam án, xin phép ông chánh án đệ nhị cấp, và trước các tòa Tây án, xin phép ông chánh án sơ thẩm. Riêng về hình sự, thì vợ không cần phải xin phép ai cả: chẳng lẽ lúc bị bắt tống lao vì ăn trộm lại còn phải xin phép chồng để vào khám? Nếu thế thì chồng có lẽ không bao giờ cho phép cả.

(Còn nữa)

T. Vân

C. P. A.

Phòng Quảng Cáo Mỹ Thuật

(Comptoir de Publicité Artistique)

5-7 Rue Julien Blanc — Téléphone 1254

hoa si **Pham thuc CHU'O'NG**

trông nom về phương-diện mỹ thuật cho Quảng Cáo **NGÀY NAY** *và* **TIN MỚI**

Những tính cách khác nhau của ba môn:

Luyện tập thân thể — Thể dục và thể thao

của giáo sư NGUYỄN HỢP-VỸ

«O' trong tiếng Pháp không bao giờ có hai chữ hoàn toàn đồng một nghĩa». Nhiều người vẫn còn không tin như thế; và hôm nay tôi có dịp

để tỏ rõ ra rằng câu nói trên này rất đúng. Trong các danh từ chỉ các môn vận động có hai chữ mà rất nhiều người, trong đó kể cả mấy người Pháp có học thức nữa, vẫn tưởng rằng cùng có một nghĩa như nhau. Đó là chữ **Education physique** *và* **Culture physique**. *Sự thực thì hai chữ này không giống nghĩa nhau một chút nào cả, mà chỉ là hai môn vận động khác hẳn nhau từ mục đích cho đến cách thức luyện tập.*

Tuần trước tôi đã nói, **Culture physique** *mà tôi tạm dịch là* **Luyện tập thân thể**, *chỉ là một vài lối vận động hết sức giản dị, nhẹ nhàng, dễ dãi cho hết thảy ai ai, già trẻ, lớn bé hằng ngày đều có thể bỏ ra 15 phút hoặc nửa giờ để mà luyện tập, mục đích là để luôn luôn giữ cho thân thể được thăng bằng và trung bình, có đủ hết các điều kiện để sống một cách vui vẻ, hoạt động và để chống với mọi sự đau yếu, bệnh tật. Thế thôi, còn ngoài ra luyện tập thân thể không có mục đích tạo nên những đại lực sĩ, võ sĩ hay vô địch gì cả.*

Còn chữ **Education physique** *thì phải dịch là* **Thể dục** *hay là* **Giáo dục thân thể** *mới đúng hết nghĩa, vì chính đó là cả một nền giáo dục. Mục đích của thể-dục là tạo nên những mẫu người hoàn toàn, nghĩa là những mẫu người tưởng tượng như còn sống vào thời dã man, đơn giản ở giữa rừng núi hiểm trở, lúc nào cũng sẵn sàng chạy, nhảy, leo giây, trèo tường, lộn, né n, vật lộn, bơi lội, vân vân... làm cái gì cũng quen, cũng nhanh nhẹn cả. Xem như vậy thì người tập thể dục không phải chỉ mong có một thân thể cường ráng khỏe mạnh, ít bệnh tật, mà còn có cái mục đích chiến đấu và tự gây, lấy những đ ều kiện chính để có thể tự xoay sở, hoạt động trong những lúc gian nan nguy hiểm.*

Song le, như ý tôi thì không phải ai ai cũng cần tập thể dục cả. Chỉ những người có những trách nhiệm riêng như những binh lính,

những đồng tử quân, hoặc những người mà nhiệm vụ bắt buộc phải sống ở những nơi rừng rú, núi non hiểm trở là cần đến thôi, còn ngoài ra, những người làm việc ở bàn giấy, những người buôn bán, những giáo sư, thầy thuốc, kỹ sư vân vân... chỉ cần hằng ngày luyện tập thân thể để giữ cho người luôn luôn được thăng bằng, khỏe mạnh mà thôi.

Còn thể-thao? — Tất cả các môn thể-thao, ta không nên coi là những sự tập luyện, mà ta phải coi là mục đích của mọi sự tập luyện — Hạnh phúc của người ta không phải là chỉ miệt mài trong những cuộc đỏ đen, cờ bạc, không phải là lúc nào cũng chỉ nghĩ đến sự ăn, uống, hút sách, hoặc vùi thân ở những nơi truỵ lạc tối tăm và ghê tởm. Nếu ta thật có một tấm thân trung bình, khỏe mạnh, «một thân hình mà lúc sinh ra loài người, thượng đế đã muốn vậy», thì những lúc rảnh rang, những ngày nghỉ gọi thong thả, cái thiên tính của ta tự nhiên bắt ta phải tìm ra vũ trụ, tìm đến những cảnh đẹp thiên nhiên của tạo-hóa để mà ca hát, để mà chạy nhảy, tự hiến thân cho cảnh vật một cách tự do và đầy đủ. Những ngày đó, đứng trước mặt hồ rộng, tự nhiên ta muốn nhảy xuống để mà vùng vẫy bơi lội, tự nhiên ta muốn có một cái suồng để chèo ra tận tít mù xa; đứng trước một con đường lớn, tự nhiên ta có cái cảm tưởng muốn nhảy lên một con ngựa để phi, hoặc leo lên một chiếc xe đạp để phóng. Đứng trước một cánh đồng rộng, tự nhiên ta thấy chân tay buồn bực, chỉ muốn chạy, nhảy, reo hò, tự nhiên ta muốn nghỉ h ngơm, chơi đùa, vật lộn với những người ở xung quanh ta như những muông thú ở trong rừng mỗi buổi hoàng hôn hoặc khi mặt trời xế bóng. Nói tóm lại, tất cả mọi sự vận động đó, tất cả mọi sự bơi lội, chèo thuyền, cưỡi ngựa, đi xe đạp, đá bóng, quần vợt vân vân... đều là các môn thể-thao mà ta phải coi như là mục đích của mọi sự tập luyện, mục đích của sức khỏe và là cái nguồn chính của hạnh phúc trong đời người.

Nói tóm lại, **1·) Luyện tập thân thể**, *mục đích: sức khỏe, cuộc đời sống vui vẻ, không bệnh tật.*

2·) Thể dục, *mục đích: người hoàn toàn, một chiến sĩ.*

3·) Thể thao: *tất cả mọi sự vận động, trong đó người ta có thể tự hiến thân cho tạo vật một cách hoàn toàn đầy đủ, mỗi khi rảnh rang, thong thả.*

Nguyễn-hợp-Vỹ

SẮP TÁI BẢN

LẠNH LÙNG

của NHẤT-LINH

ĐỜI NAY

HỘP THƯ

Hôm thứ tư mới rồi một thiếu nữ y phục lầu có tới nhà báo hỏi về việc ngồi kiểu cho họa sĩ, nhưng người tiếp thiếu nữ không rõ về việc ấy. Vậy mời thiếu nữ trở lại cho.

— Cháu ạ, ngày xưa có một con chim, nó đậu trên cành cây...

— Thế rồi sao nữa?

— Thế rồi nó bay đi.

Việc tuần lễ

Việc Âu Châu — Tại Na Uy, vua Haakou đã thỏa thuận cùng Chánh phủ thôi không kháng chiến với Đức nữa để cứu vãn sinh linh. Vua và Hoàng Tử đã sang Anh ở.

Tại Pháp. — Quân Đồng Minh sau khi bị vây ở Dunkerque đã cố sức chống lại tìm cách thảo xuống bể xuống tầu, sang Anh. Hiện 35 vạn quân đã dùng ngót nghìn vừa tầu chiến và thường thảo lui cả. Trên đất Pháp hiện hai bên Pháp Đức đương đánh nhau rất khốc liệt: Mỗi bên dàn hơn 2 triệu quân, mấy ngàn phi cơ, xe phá luỹ và ô tô bọc sắt, Pháp dùng súng đại bạc 75 ly bắn phá xe tăng Đức rất nhậy. Mặt trấn dài 400 cây số. Thật là một trận lớn nhất trong lịch sử từ xưa đến nay. — Ba lê bị ném bom, thiệt hại không mấy.

■

Việc Trung Nhật. — Tại biên giới Đông-Hưng, Moncay Nhật đã cho khai mỏ tại vùng Phòng Thành. Quân Nhật lại hoạt động giữ ở bờ bể Quảng Đông và đem đại đội phi cơ đến đánh phá Trùng khánh.

. . . . . .

■

Tin Đông Dương. — Trừ nạn trộm cướp. — Chánh phủ vừa ra lệnh cho các tòa Tây, Nam án phải trừng trị nặng những kẻ gian phi trộm cướp thóc lúa trâu bò tại thôn quê. Làm thế để trừ hại cho dân.

Giúp binh lính ngoài mặt trận. — Từ 16 đến 30 Juin, khắp xứ Đông-dương sẽ tổ chức một ngày bán dấu hiệu Hồng-thập-Tự. Tiền thu được sẽ gửi sang các binh lính ở ngoài mặt trận Pháp.

Cấm bán sữa tại các tiệm ăn. — Chánh phủ vừa ra lệnh cấm hẳn sữa đặc dù có đường hay không trong các hiệu cao lâu, hàng cơm, khách sạn, hiệu bán bánh và các đồ giải khát... Việc cấm này không thi hành tại các nhà thương và các nhà Bảo anh.

Muốn gọi điện thoại phải xin phép. Từ nay ai muốn gọi điện thoại với người nào ở các tỉnh phải xin phép ông chánh cẩm có cho mới được. Phải nói rõ gọi về việc gì.

Việc duyệt y các văn tự nợ — Hiện nay các vị chánh sứ các tỉnh sẽ được phép duyệt y hết thảy các văn tự nợ bất cứ bao nhiêu tiền. Cũng ở nơi này các vị Tổng đốc, Tri huyện .. có thể thay mặt các vị đầu tỉnh duyệt y các văn tự nợ từ 50 đồng bạc trở xuống.

Sách mới

Một cõ đôi ba tròng (*tiểu thuyết*) của Trương-Tửu, giá 0p18.

Ngày Nay

TÒA SOẠN và TRỊ SỰ

80 Grand Bouddha

HANOI

Téléphone 874

Giá báo mỗi số 0p12

Một năm : 4p60

6 tháng : 2p40

Ngoại quốc và các công sở 10p 1 năm

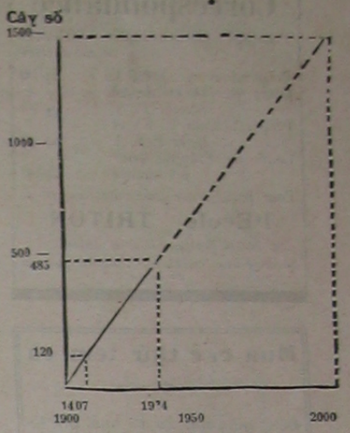
Mandat và thư xin gửi cho:

M. le Directeur de la Revue Ngày Nay — Hanoi

SỐ NHANH CÙNG CỰC của XE Ô-TÔ

của kỹ-sư NGUYỄN-DUY

NĂM 1764, thế giới đều chú ý đến cái xe không ngựa kéo, người đun mà chạy được ; xe ấy là xe ô-tô đầu tiên do ông Cugnot chế ra, dùng sức hơi nước, mỗi giờ đi được năm cây số. Từ đó trở đi, mỗi ngày một tấn tới thêm, nên trăm năm sau, xe đã chạy được theo tốc độ hơn 10 cây một giờ. Bước đường tương lai rực rỡ, xe Cugnot cứ từ từ tiến lên, c' ậm chạp nhưng chắc chắn.

Đột nhiên năm 1885, ông Daimler, người nước Deutch (Đức) lắp máy ét-săng vào xe ô-tô.

Kiếm duyệt bỏ

người đời quên bẵng hơi nước mà phụng sự ét-săng ; nên mới có năm năm trời mà trên đường phố thành Paris người ta đã trông thấy nhan nhản xe ô-tô các kiểu : Benz, Lefebvre, Richard, Rochet - Schneider Lepape, Audibert et Lavirotte, Léon Bollée, Peugeot, De Dion Bouton v. v.

Không nói thì ai cũng biết rằng xe ngày ấy chạy không nhanh như bây giờ ; tuy vậy, cũng đã gây ra biết bao tai nạn, biết bao cái ách giữa đàng (Lạ này ! có lẽ tiếng accident của nước France là bởi tiếng ách giữa đàng của mình chắc ! lại một chứng cớ nữa tỏ ra rằng : tiếng Việt-Nam là mẹ các tiếng (L'Annamite, la mère des Langues).

Các báo thời bấy giờ kêu ca, mạt sát kịch liệt những kẻ liều lĩnh, coi thường tính mệnh người, vì trong

thành phố mà họ dám cho xe chạy nhanh tới... mười lăm cây số một giờ. Trước tình thế nghiêm trọng ấy, ngày 10 tháng Mars năm 1899, chính phủ ra một đạo luật đi đường ; điều thứ 14 định rằng : « Trong thành phố xe ô-tô phải đi chậm bằng người đi bách bộ : ngoài thành phố xe không được chạy quá 20 cây số, và trên những đường cái vắng tanh, không được quá 30 cây một giờ.

Cũng năm 899 ông kỹ sư Peaudry de Saunier — hiện giờ còn sống — có viết một quyển sách về ô-tô (L'automobile théorique et pratique), trong đó ở trang 81 ông nói rằng : « Nếu không có hộp đổi số (boite de vitesses) mà cho máy quay thẳng ngay bánh xe, thì xe sẽ tới số nhanh tới vô nghĩa lý là 120 cây số một giờ ! ! » (Hai cái dấu chấm « ngạc nhiên » này là của tiên sinh, chứ không phải của tôi đâu). Rồi tiên sinh nói rằng có hơn hai mươi lẻ tỏ ra là ô-tô không thể nào chạy nhanh đến thế được. Sau này, dù khoa học tấn tới đến bậc nào đi nữa, dù người ta có thể chế ra những máy nhỏ lí mà có sức lực khổ g lồ, khác nào như thu sức con voi vào sác con chuột nhắt, cũng không thể nào tới cái số nhanh không tưởng tượng trên kia được.

Ngán thay ! mặc hai mươi lẽ cũng cáp và nhất là mặc hai cái dấu chấm ngạc nhiên của ông, xe ô-tô cứ mỗi ngày một nhanh thêm, rồi đến năm 1907 — nghĩa là tám năm sau — đã chạy nhanh quá 120 cây một giờ.

Ông Beaudry de Saunier, từ bấy đến nay, chán không buồn tính tới cái số nhanh của ô-tô, mà chính phủ cũng chán, không muốn luôn luôn sửa lại luật đi đường, nên không hạn số nhanh nữa, mà chỉ định rằng : « Người cầm lái ô-tô phải là chủ cái số nhanh của mình » nghĩa là muốn đi nhanh thế nào thì đi, miễn là đừng gây ra những cái « ách giữa đàng » là đủ.

Được thể, các bác tài tha hồ mà « đạp ga », các kỹ sư tha hồ mà tính toán, làm cho xe mỗi ngày một nhanh thêm mãi lên. Vì thế

nên cuối năm 1931, chàng Campbell — người nước England (Anh) — đã tới số nhanh 485 cây một giờ.

Năm 899, xe ô-tô chạy 30 cây, năm 1907, 120 cây và năm 1934, 485 cây. Nếu cứ tiến đều như thế, thì đến năm 2000, số nhanh sẽ quá 1250 cây số một giờ, nghĩa là nhanh hơn tiếng còi. Như vậy, mỗi khi bóp còi cho người tránh, thì phải hãm xe lại cho tiếng còi chui ra ngoài và chạy trước đã, rồi xe mình chạy sau ; bằng không, mà cứ vừa bóp còi vừa cho xe chạy, thì người đi đường chết rồi mới .. nghe thấy tiếng còi.

Số nhanh cứ theo thời gian mà tiến lên mãi thì có ngày xe ô-tô sẽ chạy nhanh hơn ba mươi vạn cây số mỗi giây đồng hồ, nghĩa là nhanh hơn ánh sáng. Nếu xe chạy đến mực ấy thì mắt người không trông thấy xe nữa, theo phép tính của ông Lorentz và thuyết của ông Einstein. Như vậy thì nguy hiểm biết là chừng nào : Người đi đường cẩn thận, tai đeo tai voi, đằng trước ngực đeo ngọn đèn trắng, sau lưng đèn đỏ, mắt đeo ống nhòm, nhìn trước, nhìn sau, nhìn phải, nhìn trái, không thấy gì, vừa mới bước chân ra giữa đường thì bị nghiến chết ; không ai biết rằng cái gì nghiến, vì không ai trông thấy cái gì. Ấy là ban ngày ; còn ban đêm thời lại nguy hiểm cho người cầm lái nữa : muốn trông thấy đường, phải hãm xe lại cho ánh sáng chạy trước đã, nếu không thì đường vẫn tối mò, tuy đèn « pha » mình vẫn thắp !

Rồi thấy đội xếp lại « biên phạt » xe đi đêm không đèn là đáng khác. Thế mới tai hại chứ !

(Còn nữa)

mới có bán

CON DƯỜNG SÁNG

của HOÀNG-ĐẠO

Sách giấy 200 trang giá Op.50

Cùng của một tác giả

Trước Vành Mong Ngựa

(mới in lại)

Giá Op35

ĐỜI NAY

SÁCH HỒNG

- LOẠI SÁCH CHO TRẺ EM

Giá độc nhất 0p10

MỚI RA CUỐN SỐ 3

CUỐN SÁCH

của THẠCH-LAM

Nhắc lại :

cuốn số 1 : Ông Đồ Bé của KHÁI-HƯNG (mới in lại)

cuốn số 2 : Con Cá Thần của HOÀNG-ĐẠO

ĐỜI NAY

Enseignement par Correspondance

Français, Mathématiques, Sciences	*mensualités*
Préparation au C.E.P.C.I.	2p.00
Cours de 1è et de 2è année P. S.	3p.00
Préparation au B. E. et D. E. P. S. I.	4p.00
Cours de Français pour les adultes	2p.50

Pour tous renseignements, écrire à

l'Ecole TRITON

88 bis Résident Miribel Hanoi

Joindre une enveloppe timbrée pour la reponse

Mua các thứ tem cũ

Đóng giấu rồi. To và nhỏ. Giá từ 1p00 đến 40p00 một trăm cái

Biên thư : M. N. K. Hoàn village Yên Phụ près Hanoi.

croyez-mo
c
nouvel alimen
pour la peau
supprime
LES RIDES

Son effet sur la peau fut presque magique. En deux ou trois semaines, je parus 10 ans plus jeune. L'aliment Tokalon Rose — à ce que m'a dit un Spécialiste — co tient du Biocel, surprenante découverte du Dr Stejskal, Professeur à l'Université de Vienne. Le Biocel est tiré de la peau de jeunes animaux soigneusement sélectionnés — c'est un extrait de ces tout semblable aux riches éléments d'une peau humaine jeune et saine. Appliquez Crème Tokalon — Biocel — Aliment pour Peau, chaque soir avant de vous coucher. Elle nourrit et rajeunit la peau pendant le sommeil. Le matin, mettez de la Crème Tokalon. Aliment pour la Peau. Couleur Blanche (non grasse), pour rendre la peau fraîche, claire et douce comme velours. D'heureux résultats sont garantis avec les Crème Tokalon Aliments pour la Peau, sinon l'argent est remboursé.

Agents F. MARON A. ROCHAT et Cie

45 Boulevard Gambetta — Hanoi

CẦU Ô

Cần người làm

— Cần một cô con gái nhà tử tế khỏe mạnh, thân thể nở nang đều đăn, yêu sự Luyện Tập Thân Thể, và nói tiếng Pháp giỏi, để luyện làm một nữ Trợ-Giáo trông nom lớp dạy Luyện Tập Thân-Thể cho các Bà và Trẻ em.

Hỏi ông Nguyễn Hợp-Vỹ
146 Phố Quan Thánh
hay 50 Phố Hàng Nón Hanoi

Tìm việc làm

— Trẻ tuổi, có B.E và B.E.PS. đã dạy học nhiều nơi, muốn tìm chỗ dạy ở tư gia để có thì giờ học thêm. Lương cần đủ sống.

Hỏi M Hinh no 132 Cité Chân-Hưng Hanoi.

— Có bằng Tú-Tài phần thứ hai, nhận dạy học trò từ 5è année trở xuống trong mấy tháng hè. Hỏi M. Đức I, voie 34, Rue Jambert prolongée, Hanoi.

— Có bằng D.E.P.S.I. và B.E. đã học qua ban Tú Tài, muốn tìm một chỗ dạy học tư trong mấy tháng hè ở Hanoi. Hỏi : Tòa báo.

Một tin mừng trong nước

Chi bảo mách giùm

Các ngài muốn hỏi **những vấn-đề kinh-tế xã-hội, chính-trị, pháp-luật** ví dụ : Ngài muốn tránh tụng tại tòa Nam Tây án, ngài muốn ứng-cử Nghị-viên, ngài có hàng muốn xuất-cảng, ngài muốn biết tư-cách hạnh-kiểm người nào, ngài muốn tìm một người nào không rõ địa-chỉ, ngài muốn thuê một căn nhà, v. v.

Các ngài khi có một công truyện gì ví dụ : Như xin học cho con em, khai-sinh, giá-thú, khai-tử, hoặc thuê người, xe đồ đạc, xin phép chữa lại nhà, xin phép hội-họp, xin cứ ủy bản sổ làm giúp. Công việc nhanh chóng, kín-đáo cẩn-thận và rẻ tiền.

Bất luận điều gì xin cứ hỏi :

LƯƠNG - HỮU

Service de Renseignements Généraux

129 ROUTE SINH-TỪ HANOI, *Tél. 1307*

CÔNG HIỆU VÀNG ĐỒN

Thuốc đau màng óc gia-truyền THƯỢNG ĐỨC

NHỮNG NƠI CÓ BÁN THUỐC NGỦ:

Hanoi : *15 Mission (gần nhà thờ lớn)*

Haiphòng : *37 Paul Doumer*

Hadông : *25 Nguyễn hữu Đỗ và 24 Duvillier*

Phúthọ : *14 Rue de la Gare*

Hòabình : *Lâm khê, rue Phương Lâm.*

Vì con bệnh đau màng óc, nay người ta mới thực tin thuốc Annam cũng có phương hay hơn thuốc khác, vì nếu mắc bệnh đau màng óc mà muốn khỏi chết, thì chỉ dùng thuốc *đau màng óc gia truyền THƯỢNG-ĐỨC* là khỏi ngay. Thuốc này đã cứu được hàng vạn vạn người, trước khi dùng không còn lo ngại gì là thứ thuốc không công hiệu. Những người lỡ cảm hơi ngờ là bị đau mgng óc dùng thuốc này chỉ 15 phút khỏi hẳn. Thuốc bán mỗi phong 0p30, một hộp bốn phong 1p00. Thuốc ngủ 0p16 một lọ. (Tại phòng thuốc THƯỢNG-ĐỨC ở 14 Mission Hanoi và 37 Paul Doumer Haiphong có biếu không thuốc ngủ cho các người qua lại muốn dùng ngay). Ở các tỉnh ai đứng đại-lý bán thuốc Đau màng óc cũng có thuốc gửi để biếu cho khách hàng. Ai muốn dùng xin viết thư về ngay và đề cho THƯỢNG-ĐỨC 15 Mission Hanoi.

VÀI MÓN THUỐC HAY KHÁC

BỔ-PHỔI: Dùng chữa các bệnh ho lâu năm, và để phòng bệnh lao rất công hiệu. Giá 1p00 một hộp.

TUẦN BỔ HUYẾT HẢI : Chữa các cô các bà máu xấu, kinh không đều, hành kinh đau bụng, người xanh sao gầy còm, ra khí hư, chỉ uống một hộp thấy đỡ. Mỗi hộp 1p50, nếu muốn dùng thử một hộp xin tính giá đặc biệt 1p00.

KINH-TIẾN TỤY-TIÊN : Chữa thận hư, liệt-dương, tinh khí bất cố, giao hợp chóng xuất tinh, Mỗi hộp 1p.

LIỄU HOA HOÀN : Dùng chữa bệnh lậu, 0p50 một lọ. Nhẹ hai lọ nặng lọ, chữa khoán không khỏi sẽ được hoàn lại tiền, giá từ 8p00 đến 30p00.

THƯỢNG - ĐỨC

5 phố nhà Chung (Mission), Hanoi

ĐẠI-LÝ :

Hadông : 25 Nguyễn-hữu-Đỗ, và 24 Duvillier (trước cửa chợ) **Phúthọ** : 14 rue de la Gare, **Hòabình** : Hiệu Lâm Khê phố Phương Lâm, **Haiphong** : Văn-Tân 37 avenue Paul Doumer, **Bắcninh** : Vĩnh-Sinh 164 rue Tiền-An, **Haidương** : Quảng-Huy 25 Maréchal Foch, **Nhatrang** : Nguyễn-đình-Tuyên Tailleur, **Thanhhóa** : Thái-Lai 72 Grand rue, **Huế** : Thanh-niên 43 rue An-Cựu, **Tourane** : Lê-công-Thành A, du Musée.

CHỈ GIÙM

AI MẮC BỆNH LAO

Bệnh ho lao, ho ra máu, ho khó khắc, ho có đàm trắng, xanh vàng, mỏi mệt, bịnh nhơn có khi bị thành nóng lạnh, mà đã điều trị thuốc Tây, Nam không dứt, nên uống thuốc gia truyền của cụ TRỊNH HẢI LONG (*cựu tổng đốc học Hanoi*). Thuốc đã cứu đặng muôn ngàn người. Có 2 thứ: thứ 5p. và thứ 3p.50. Ở xa mua thuốc gửi mandat cho ông:

TRỊNH-VĂN HÀO, Directeur Ecole Villa n° 110 rue Va soigne Tandinh. Saigon

---

Các ngài muốn dùng

Chemisettes
Maillots de bain
Pull'over laine

CÉCÉ

DOCTEUR

NG. MANH THAN

CLINIQUE ET MATERNITÉ

CABINET MÉDICAL

49-51 Avenue du Grand-Bouddha

Téléphone 830

Médecine générale et infantile
Dermato - vénérologie
Rayons X — Rayons U. - V et I.-R
Diathermie — Ondes Courtes
Courants Galvano — Faradiques

CONSULTATIONS

Matin : 8h. à 11h.
Soir : 3h. à 6h.

Thuốc sán sơ mít

Rất thần hiệu, Số 26. Giá 0p.70

Mắc bệnh sán, hay đau bụng vặt, hay ăn của ngọt, hễ đói là đau, đi ngoài thường theo ra con trùng như sơ mít lẫn với phân, có khi tự nhiên ra ở quần, rất là bẩn thỉu, nếu không chữa, trùng sán ngày một nhớn ra, sức người ngày càng yếu dần, sinh chứng đau sôi hai cạnh sườn, mà thiệt mạng, uống thuốc này cam đoan trong hai giờ, ra ngay con trùng giải 12 thước, khỏi hẳn. Các ngài có mua xin mua cho được Thuốc sán sơ mít Thanh-xa (dấu hiệu con voi) giá 0p.70 mấy là thứ thật kẻo nhầm thuốc giả uống vào thêm hại.

Thuốc run

Bất cứ người nhớn hay trẻ con, mắc bệnh run đứa hoặc run kim, hay tưa nước rãi, đói hay quặn đau bụng, uống thuốc này buổi chiều ra hết run không phải tẩy. Giá mỗi gói 0p20.

Thuốc bổ dạ dầy

Uống thuốc run hoặc thuốc sán của bản đường, đã ra hết rồi, nên uống thêm thuốc này, cho bồi bổ dạ dầy, và giết hết vi trùng và trứng của run sán còn sót lại, thì không bao giờ mắc bệnh run sán nữa, người chóng trở nên mạnh khỏe béo tốt. Thuốc này có đặc tính chữa bệnh: *Đau dạ dầy*, ăn chậm tiêu, hay đầy hơi, đau tức ngực, đau xuyên cạnh sườn, đau ngang thắt lưng, khi đau khi không, như giả cách, uống thuốc này một hộp bớt ngay, ba hộp khỏi hẳn. Giá 1p00. Các thứ thuốc kể trên hiện có bán tại

Nhà thuốc THANH - XA

73, góc phố hàng Thiếc và hàng Nón — HANOI

Ngoài cửa treo cờ vàng

Ở xa mua lĩnh hóa giao ngân.

Đại lý. — Haiphong : Mai-lĩnh, Nam-định : Việt-long, Hai-dương : Quang-huy, Bắc-ninh : Vĩnh-yên, Sơn-tây, Tông : Quý-lợi, Việt-trì : Vạn-lợi, phố Việt-lợi, Vĩnh-yên : Ngọc-tân, Phúc-yên : Thanh-phong, Phú-thọ : Tế-hòa-đường, Hà-đông : Thanh-xa cửa chợ, Hồng-gay : Đại-thành, Thai-nguyên : Quảng-thành, Hòa-bình : Kim-long, phố Đồng-nhân, Thanh-hóa : Thái-lai, Ninh-bình : Ích-trí và đại lý rượu Vạn-vân, Vinh : Sinh-huy, Huế : Đức-thành, Viêntiane : Việt-hóa, Uông-bí : Mai-lĩnh rue Vernaz.

Và khắp các tỉnh những nơi treo biển đại-lý Thanh-xa đều có bán.

THUỐC TRƯỜNG-SINH NGÂM RƯỢU

Cao hồ-cốt, tắc-kè, Sâm, Nhung, Tầm gửi cây giâu, cao Kim-anh, Cam-khởi tử, Tô-hợp-hương, Đông-trùng hạ-thảo, và nhiều vị thuốc bổ quí giá theo trong bài thuốc *Trường-sinh Gia-truyền* chế luyện thành bánh thuốc này. (Dùng rượu ta, rượu tỵ hay rượu vang tốt mà ngâm). Hương-vị rất thơm, uống ngon tuyệt trần, không có rượu thuốc, rượu bổ nào ngon bằng. Uống rượu này ăn ngon miệng, ngủ yên giấc, tinh thần minh mẫn, bền trí, nhớ lâu, bổ tinh, sinh huyết, nhan sắc quang nhuận; trừ được các tật bệnh, suốt đời mạnh khỏe, trẻ mãi không già. Bởi vậy gọi là « Bánh Trường-Sinh ».

Người khỏe mạnh uống càng tăng sức khỏe, người nào yếu đau như kể dưới đây uống rượu ngâm bánh Trường-Sinh này đều khỏi cả : Những người đau mới khỏi, các bà sau khi mới sinh nở, người ở nơi nước độc, người bị bệnh ngã nước, bệnh phòng tích, bệnh ho, hen, suyễn, bệnh thở, bệnh vàng da (cả trong lòng trắng con mắt cũng vàng) bệnh tê thấp, bệnh nhức xương, bệnh ăn không tiêu, ngủ không được, bệnh di tinh, mộng tinh, thận hư, đau lưng, bốc hỏa, các ông giao hợp yếu, các bà huyết xấu, kinh không đều, ra khí hư, những người đại tiện không đều, nước tiểu không trong, uống rượu ngâm bánh Trường-Sinh này đều khỏi cả.

CÁCH DÙNG : *Hộp lớn (giá 1p.00) ngâm thành 3 chai (litre). Hộp nhỏ (giá 0p.35) ngâm thành một chai (litre) trong một ngày là dùng được. Mỗi chai rượu bổ này đáng giá 3p.00, uống hết lại chế thêm rượu vào cho đến lúc nhạt thì thôi. Nếu muốn đặc, muốn tốt, ngâm thật ít tiền bánh thuốc, ít rượu, sẽ thành một thứ rượu khai vị (apéritif) rất quí để uống trước khi ăn cơm và trước khi đi ngủ rất bổ, mà lại có đủ sức trừ được các bệnh như đã kể trên. Nếu chỉ cần ngon rượu để uống được nhiều khi ngà say, không mệt, không bốc nhức đầu thì ngâm thật ít thuốc và nhiều rượu. Nam phụ lão ấu và người có thai đến dùng được. Trước khi ngâm rượu bóc bỏ bao sáp đi. Xin nhận kỹ hiệu phật 12 tay, có chánh phủ chứng nhận, của nhà thuốc Hồng-Khê.*

NHÀ THUỐC HỒNG-KHÊ

Tổng-cục tại 88 Route de Huế (ngay trước cửa Chợ Hôm) Hanoi và có đại-lý các nơi, là một nhà thuốc có danh tiếng của người Việt-Nam đã được thưởng bội tinh vàng và bằng cấp ban khen. Mua thuốc Hồng-Khê xin nhận kỹ giấu hiệu phật 12 tay có chánh phủ chứng nhận kẻo lầm thuốc giả. *Có biếu sách Gia-đình Y-dược và Hoa-Nguyệt Cẩm-Nang (gửi lĩnh hóa giao ngân.*

Võ đức Diên

và

Nguyễn văn Nghi

KIẾN TRÚC SƯ

8, Place Négrier

◆ HANOI — Tél. 77 ◆

— Các cháu nhà tôi thì gầy thế này, bà thì gầy mà các cháu lại mập mạp như thế !

— Ấy chỉ có vài đồng bạc thôi đấy mà hơn cho chúng nó đi Đồ-sơn Tam-đảo. Bà nhớ nhé *Nhi khoa bồi bổ số 8* của hiệu **VÕ-VĂN-VÂN**

AN-THAI

GRAND FABRIQUE
DE POUSSE-POUSSE

Gặp khi gió kép mưa đơn,
Dùng xe AN-THÁI chẳng cơn cở gì.

◆

Có bán đủ cả : **Vải, Săm, Lốp và đồ phụ-tùng xe-tay**

N. 2, Rue Nguyễn-Trọng-Hiệp

HANOI

Cours pratique

d'HARMONIE

en 3 mois

du 15 juin au 15 septembre 1940 par

NGUYÊN - XUAN - KHOAT

46 Rue Richaud

Prix du Cours : 15p payable d'avance — S'inscrire avant le 15 juin — Novembre d'élèves limité.

Luthart

ĐỨNG TIẾNG

KÊU

ĐẸP

BỀN

Guitares

Banjos

Violons

Mandolines et accessoires de Lutherie

DƯƠNG THIỆU TƯỚC

57, Rue du Chanvre 57

— HANOI —

NHỮNG MÓN QUÀ QUÝ CÓ BỔ ÍCH CHO TINH THẦN

Muốn biết rõ mình là « Người » hay « Ngợm », hãy đón coi cuốn :

người, ngợm !

tức là tập truyền thần các nhân vật của xã-hội hiện tại, do Tam Lang soạn rất công phu. Sách vừa in xong, sắp phát hành.

ĐÃ XUẤT BẢN :

cô gái giặt sa

tiểu sử Tây Thi, do cụ Hoè Lâm dịch theo bi-bản của người Tàu. **Giá 0p35** (*gần hết*)

đời vô định

tiểu thuyết của Phạm ngọc Khôi. Bạn đọc rất hoan nghênh, nên đã in lần thứ hai. **Giá 0p40**

IN GẦN XONG :

ái tình

(Xét về tâm-lý và Y học) của Thu-An, cuốn sách mà nam-nữ thanh-niên cần phải đọc để hưởng những phút mê ly của tình yêu. Chẳng phải là dâm thư, «Ái tình» là một quyển sách gối đầu giường của các bạn trẻ đứng đắn, muốn tìm kiếm người yêu của các cặp vợ chồng son muốn hưởng hạnh phúc gia đình. Tác giả soạn ngót 10 năm mới xong, khảo-cứu ngoại 200 cuốn sách của các bác sỹ trứ danh trên hoàn cầu. Sắp có bán

Ở xa, mua sách bằng timbres, gửi thư về :

«Éditions Choisies» 62 rue Takou Hanoi

Đã lựa chọn được những tác phẩm hay để in dần : *Bên Sông Thao* của Nguyễn văn Phúc, *Ngày Thơ* của Nguyễn khắc Mẫn, *Căng đời thanh niên* của Tam Lang, *Nước đục bụi trong* của Phạm ngọc Khôi, *Tiếng đàn khiêu dâm* của Nghiêm Từ, *Con đường nga* của Vũ trọng Can, *Tôi giết người* của Thiệu Lũng, *Nguyễn Du* (phê bình văn chương) của Thu An, *Cơm đen* của Cường Sỹ, *T X L* của Lê tràng Kiều, *C.B.T.* của Lan Khai v v...

Không kể tác giả là nhà văn danh tiếng, hay mới ra đời, nếu tác phẩm có chân giá trị, đều liệt vào loại sách Éditions Choisies.

Soir de Capri

48, FERBLANTIER

HANOI

DOCTEUR

CAO XUÂN CẨM

de la Faculté de Paris. Ancien Médecin Chargé de l'Institut Pasteur en de Hué

Chữa đủ mọi bệnh. Chuyên-trị Nội-thương và bệnh Hoa-liễu

Khám bệnh tại

153 Henri d'Orléans — Hanoi

Phố ra Đô g, cạnh hội Hợp - Thiên) có p'ông dưỡng bệnh

Sách :

NÓI CHUYỆN NUÔI CON

bán tại hiệu Thụy-Ký 98 Hàng Gai (Rue du Chanvre). Hanoi

Giá 0p.35 một quyển

Thuốc Quân và xi-gà

MELIA

hút êm dọng và thơm ngon

Đại-lý độc quyền L. RONDON et Cie Ltd

21 Boulevard Henri Rivière — Hanoi

TRICOTS

CHEMISETTES

La seule maison qui pourrait vous fournir ici, en Indochine des articles en Bonneterie de choix, en grosses quantités et au meilleurs prix.

C'est la Manufacture

CU' GIOANH

60 - 70, Rue des Eventails, Hanoi

Fournisseur en Gros de tous les Magasines et Bazars du pays.

Bệnh tinh

Mắc bệnh lậu, giang mai, hạ, cam, hột xoài, vân vân chỉ nên tìm đến

đức tho dường

131, Route de Hué — HANOI

mà chữa khoán hoặc uống thuốc sẽ được khỏi chắc chắn. Thuốc không công phạt, không hại sinh dục.

Nhà thuốc nhận chữa nhiều bệnh rất linh nghiệm.

Imprimerie spéciale de la Revue Ngày-Nay. Tél. 874 — Hanoi

Le Gérant : Nguyễn-kim-Hoàn